

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS – APRILIE 2001

Curierul Adventist

6 Unitatea de esență a Sfintelor Scripturi

10 Gândire ebraică sau gândirea greacă?

12 Unire în Cuvântul lui Dumnezeu

20 „Sola Scriptura”

25 Școală pentru toți

27 Soția levitului

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Vasile Ciobanu,
Pavel Memete, Emilian Niculescu,
Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Ion Buciu-
man, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Cristian Modan,
Gheorghe Modoran, Ernest Szasz

Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghiu

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
postal 20, nr. de tel. 323 48 95
E-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugesii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viața
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniste nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVIII nr. 4**

Invățătura Mea nu este a Mea", a zis El [Isus], ci a Celui ce M-a trimis. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine" (Ioan 7,16. 17)... Înțelegerea și aprecierea adevărului... depind mai puțin de minte decât de inimă. Adevărul trebuie primit în suflet; el pretinde supunerea voinței. Dacă adevărul ar putea să fie supus numai rațiunii, mândria nu ar fi o piedică în calea primirii lui. Dar el trebuie să fie primit prin lucrarea harului în inimă și primirea lui depinde de lepădarea oricărui păcat pe care ni-l descoperă Duhul lui Dumnezeu. Posibilitățile unui om de a cunoaște adevărul, oricât de strălucite ar fi, se vor dovedi nefolositoare câtă vreme inima nu se deschide pentru a primi adevărul și până nu are loc o conștiință lepădare a oricărui obicei și a oricărei deprinderi contrare principiilor lui. Acelora care se predau în felul acesta lui Dumnezeu, cu dorința sinceră de a cunoaște și împlini voința Lui, adevărul li se va descoperi ca putere a lui Dumnezeu, pentru mântuirea lor. Aceștia vor fi în stare să deosebească între acela care vorbește din partea lui Dumnezeu și acela care vorbește numai de la sine. Fariseii nu așezaseră voința lor de partea voinței lui Dumnezeu. Ei nu căutau să cunoască adevărul, ci să găsească o scuză pentru a scăpa de el; Hristos a arătat că, din cauza aceasta, ei nu înțelegeau învățătura Lui.

Dumnezeu nu îi constrânge pe oameni să dea la o parte necredința. În fața lor se află lumina și întunericul, adevărul și rățicirea. Ei singuri trebuie să hotărască ce vor să primească. Minte omului este înzestrată cu puterea de a deosebi între bine și rău. Dumnezeu nu vrea ca oamenii să ia hotărâri din impulsuri, ci din cântărirea dovezilor, comparând cu grijă text cu text. Dacă iudeii ar fi lăsat la o parte prejudecățile lor și ar fi comparat profeția scrisă cu faptele ce caracterizau viața lui Isus, ar fi observat o frumoasă armonie între profeții și împlinirea lor, în viața și activitatea umilului Galileean.

Astăzi, mulți sunt înșelați la fel ca iudeii. Profesorii de religie citesc Biblia în lumina propriei lor înțelegeri și tradiții, iar oamenii nu cercetează Scriptura pentru ei înșiși și nici nu gândesc pentru ei înșiși, ca să știe care este adevărul. Ei își predau judecata și își încredințează sufletul în mâna conducătorilor lor. Predica și învățătura din Cuvântul Său sunt un mijloc rânduit de Dumnezeu pentru răspândirea luminii; trebuie să comparăm orice învățătură omenească cu Scriptura. Oricine va cerceta Biblia cu rugăciune, dorind să cunoască adevărul, ca să poată asculta de el, va primi lumina dumnezeiască. El va înțelege Scripturile. „Dacă vrea cineva să cunoască voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu” (Ioan 7,17).

Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 382, 383, 385

Să conlucrăm cu reprezentanții aleși ai bisericii

Aron Moldovan

Sfatul de mai sus se înscrie pe direcția realizării obiectivului de care ne ocupăm în anul pe care-l parcurgem: „Uniți în Cuvânt”. Pentru spiritul de independență și insubordonare caracteristic societății de astăzi, îndemnul de a conlucra cu reprezentanții aleși ai bisericii poate stârni reacții de împotrivire. Orgoliul nostru firesc și lipsa de umilință ne îndeamnă să spunem: „De ce să conlucrăm cu aceștia? Nu sunt ei oameni cu defecte și slăbiciuni? N-au greșit ei în repetate rânduri? N-au dovedit ei că nu sunt mai buni decât alții cărora nu li s-au încredințat responsabilități ca ale lor? Poziția nu sfințește pe nimeni, din contră, puterea corupe. Mai mult, între cei ce îndeplinesc servicii umile există unii mai buni și mai inteligenți decât cei care ocupă înalte poziții administrative” etc.

Chiar dacă izvorăsc din nemulțumire și mândrie, aceste observații sunt adevărate în parte. Funcția înaltă nu îl face pe om mai bun și rareori îl face mai înțelept. De obicei, poziția de răspundere înaltă descoperă adevărata valoare a omului și îl supune la probe suplimentare. Ea arată mai degrabă cine este el, fără să-i schimbe caracterul sau să adauge ceva la valoarea sa morală. Desigur, poziția, oricât de înaltă ar fi ea, nu îl împiedică pe cel în cauză să progreseze pe plan spiritual. Dar nu datorită poziției poate el să devină un creștin bun, ci datorită relației sale cu Dumnezeu și dacă aceasta devine o realitate.

Vă mărturisesc că, dacă aș mai fi în comitetul de conducere al Uniunii de Conferințe, m-aș jena să scriu acest editorial. Dar, fiindcă nu mai sunt în această situație, pot să fiu mai credibil când afirm și argumentez că, pentru a fi uniți în înțelepciunea și comunicarea adevărului biblic, trebuie să conlucrăm cu reprezentanții aleși ai bisericii. Care ar fi temeiurile?

1. Reprezentanții aleși ai bisericii sunt considerați de către majoritatea delegaților acesteia, care i-au ales, ca fiind cei mai potriviți pentru locurile pe care le ocupă (cu excepția acelor cazuri rare, în care alegerile sunt manipulate). Faptul conferă autoritate, iar disprețul față de ei ar însemna dispreț față de biserică.

2. Dumnezeu acordă un plus de asistență celor care dețin poziții-cheie în biserică. Să, în interesul poporului Său. După ce l-a uns pe Saul ca rege al lui Israel, Samuel i-a spus: „Duhul Domnului va veni peste tine... și vei fi prefăcut în alt om” (1 Sam. 10,6). Pentru binele poporului Israel, cu toate slăbiciunile pe care le posedă Saul, Dumnezeu i-a acordat un ajutor și o atenție specială, precum și o călăuzire deosebită a Duhului Sfânt. Chiar și ticălosul Caiafa, deși ajunsese mare preot pe căi

frauduloase, a fost călăuzit fără voia lui să rostească o profeție de valoare excepțională: „Este în folosul vostru să moară un singur om pentru popor” (Ioan 11,50). Evanghelistul Ioan precizează că „lucrul acesta nu l-a spus de la el; ci, fiindcă era mare preot în anul acela, a prorocit că Isus avea să moară pentru neam” (vers. 51). Dacă Dumnezeu folosește uneori oameni nepocăiți, aflați în funcție de conducere, cu cât mai mult îi folosește El pe cei bine intenționați!

3. Unitatea bisericii nu poate fi promovată și misiunea ei nu poate să fie îndeplinită, dacă reprezentanții săi, pe care Dumnezeu îi acceptă în funcțiile pe care le dețin, sunt ignorați, iar planurile și programele pe care ei le întocmesc nu sunt urmate.

Se înțelege că respectul și conlucrarea cu cei pe care Dumnezeu îi recunoaște ca reprezentanți ai Săi nu anulează dreptul membrilor bisericii la exprimarea liberă a opiniei și la o critică constructivă, bazată pe principiile biblice.

4. Ellen White susține principiul respectului și al conlucrării cu reprezentanții aleși ai bisericii:

„Mi-a fost arătat că judecata nici unui om nu trebuie să fie subordonată judecății vreunui alt om. Dar, când este exprimată judecata Conferinței Generale – cea mai înaltă autoritate pe care o are Dumnezeu pe pământ –, judecata și independența personală nu trebuie menținute, ci supuse.” (*Mărturii*, vol. 3, pag. 537)

„Cei care dețin poziții de răspundere în biserică pot să aibă defecte, la fel ca alții, și pot să greșească în hotărârile lor; dar biserica lui Hristos de pe pământ le-a dat o autoritate care nu poate fi desconsiderată.” (*Mărturii*, vol. 4, pag. 20)

„Deși avem o lucrare și o responsabilitate individuale înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să urmărim propria noastră judecată, indiferent de părerile și sentimentele fraților noștri, fiindcă această cale ar duce la dezordine în biserică.” (*Testimonies to Ministers*, pag. 30)

„Dumnezeu are soli rânduiți de El, bărbați pe care El îi conduce, care au suportat povara și zăduful zilei, care conlucrează cu mijloacele cerești pentru înaintarea Împărăției lui Hristos pe pământ. Toți să se alăture acestor reprezentanți aleși...” (*ibid.*, pag. 57)

Solul Domnului consideră că reprezentanții bisericii sunt „aleși de Dumnezeu”, „purătorii adevărului... care dau lumii ultima solie de avertizare... care au o experiență adâncă în cele dumnezeiești” și care trebuie consultați de cei ce pretind că au descoperit o lumină nouă (vezi *ibid.*, pag. 48, 49).

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 Actualități și religie
- 6 Unitatea de esență a Sfințelor Scripturi
- 10 Gândire ebraică sau gândire greacă?
- 12 Unire în Cuvântul lui Dumnezeu
- 15 Martori în Ierusalim
- 16 „De șapte ori... Te laud”
- 18 Pastorul – învățător al neprihănirii
- 20 „Sola Scriptura”
- 22 A descoperi binele din rău
- 23 Valoarea unei moșteniri
- 25 Școală pentru toți
- 27 Soția levitului
- 30 Colțul copiilor
- 31 Știri

Muzica în biserică, iarăși

Consider că scrisoarea serei Lăcrămioara Tayti-Ionescu este binevenită și la momentul oportun, întrucât muzica în Biserica Adventistă nu este întotdeauna și pretutindeni, pe întinsul țării, „adventistă”.

Așa cum o predică trebuie să împlinească anumite condiții, pentru a fi spirituală și purtătoare a mesajului divin, tot astfel muzica în cadrul serviciilor de închinare trebuie să îndeplinească aceste condiții: să fie hristocentrică, să lumineze mintea, să facă inima să vibreze, să determine hotărârea de a urma căile lui Dumnezeu.

La cursurile de dirijat pe care le-am susținut în cadrul bisericii, am subliniat faptul că „a fi dirijor înseamnă, în primul rând, a fi un om sfânt și, în al doilea rând, a fi pregătit profesional”. Desigur, nici unul dintre cele două aspecte nu trebuie să lipsească, deoarece unul fără celălalt nu valorează nimic.

Dacă dirijorul este un om consacrat, având o strânsă și permanentă legătură cu Dumnezeu, el se va ruga înainte de a alege repertoriul, punându-și tripla întrebare: Isus aprobă cântecul acesta? Îngerii îl pot cânta? Transmite mângâiere, încurajare, pace, liniște, seninătate și hotărârea de a rămâne statornic și credincios lui Dumnezeu?

Muzica aleasă, interpretată, dirijată sau compusă de noi, trebuie să fie portavocea lui Dumnezeu, continuând și întărind solia prezentată în predică, la amvon.

Consider că putem să preluăm din muzica altor popoare numai ce se pretează concepției muzicii spirituale a poporului nostru, dar să păstrăm și să continuăm „tonul bun” dat de înaintașii noștri și continuat de mulți dirijori actuali. Mai ales acum,

când noile imnuri advente, excepționale în conținut și formă, întregesc multitudinea soliilor prezentate la amvon, dispunem de o paletă muzicală variată de muzică sfântă, ce se pretează închinării în Casa lui Dumnezeu.

Neconcordanța dintre doctrinele Bibliei, care sunt standardele bisericii noastre, și muzica, uneori neelevată, nespirtuală, care se aude în unele capele, poate minimaliza sau anula efectul predicilor.

Varietatea subiectelor prezentate la amvon necesită, cu siguranță, o varietate de solii abordate muzical. Dar să nu uităm că Isus Hristos este centrul vieții, al soliilor noastre, al muzicii și al întregii noastre existențe și că diversitatea cea mai frumoasă este în unitate.

Centrul este Isus Hristos, dar cheia o constituie dirijorul. Dacă el este un om al rugăciunii, al credinței și al misiunii advente, având pe inimă salvarea de suflete, atunci el va promova o „Evanghelie muzicală bună”, prin care va contribui la pregătirea inimilor în care să locuiască Isus.

Dacă iubim pe Dumnezeu și pe oameni, vom dovedi aceasta prin muzica pe care o promovăm, fie că este vorba de un repertoriu vechi sau de unul nou.

Cine vine la biserică trebuie să audă glasul lui Dumnezeu, în muzica intonată sau dirijată de noi, iar când pleacă, să fie urmărit de laitmotivul soliei prezentate la amvon, îngemănat cu solia imnului cântat de cor.

Concluzionez cu îndemnul din Sfânta Scriptură, care cred că ni se potrivește nouă, diaconilor cu muzica, precum și tuturor slujitorilor de la templu: „Slujiți Domnului” (Rom 12,11).

Magdalena Toma, Câmpina, Prahova

Actualități și religie

Adrian Bocăneanu

Rând pe rând, felurite subiecte ajung să fie discutate în mijloacele de comunicare în masă și sunt propulsate apoi pe prima pagină a ziarelor sau devin subiectele majore ale jurnalelor de știri. Care să fie răspunsul nostru la aceste preocupări care ocupă, prin rotație, prima scenă a interesului public?

Înainte de toate, Evanghelia

Apostolul Pavel prezintă Evanghelia ca fiind „puterea lui Dumnezeu”, activă și eficientă „pentru mântuirea fiecăruia care crede”, în toate timpurile și în toate locurile (Rom. 1,16). Răspunsul Cerului este mai mult decât suficient pentru orice dificultate, dilemă, conflict sau criză a existenței umane. Pavel era conștient de faptul că oferta lui Dumnezeu este privită cu neîncredere și chiar cu dispreț, dar el declară: „Mie nu mi-e rușine”. Atunci când cunoaștem la fel de bine „puterea lui Dumnezeu”, putem să întărim cele spuse de apostol: nici „mie nu mi-e rușine”.

Tot Pavel prezintă o altă dimensiune a Evangheliei: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftelile lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie” (Tit 2,11,12). Evanghelia nu este numai un răspuns general, atemporal, ci aplică harul la „veacul de acum”.

Îmi este teamă că suntem prea reținuți, prea timizi când trebuie să discutăm evenimentele curente în lumina Evangheliei și să arătăm ce înseamnă harul în „veacul de acum”. Cred că, în acest fel, punem o limită dorinței lui Dumnezeu de a interveni și de a-Și arăta puterea și slava. Astfel lipsim omenirea de manifestarea caracterului de dragoste al lui Dumnezeu. Ellen White spune că „acea care așteaptă venirea Marelui trebuie să spună poporului: 'Iată Dumnezeul vostru'. Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii constituie o descoperire a caracterului Său de dragoste. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În viața și în caracterul lor, ei trebuie să descopere ce a făcut Dumnezeu pentru ei” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 283).

Nu rareori, subiectele zilei au chiar o legătură directă cu credința noastră, ca valorile morale și stilul de viață ale creștinului. Nu cumva refuzul nostru de a lua în serios preocupările societății indică o oarecare nesiguranță cu privire la eficiența Evangheliei „în veacul de acum”?

Aș dori să menționez aici câteva dintre subiectele de actualitate pe care cred că nu avem dreptul să le ocolim, doar ca să nu ne potrivim cu lumea.

Violența în familie

Agresiunea psihică și fizică împotriva unor membri ai familiei – de obicei soția, copiii și cei în vârstă, adică cei care nu se pot apăra – este o realitate tragică și străveche.

Pentru că familiile creștine, inclusiv adventiste, nu sunt lipsite de violență, merită să punem întrebarea: Ce spune

violența noastră despre Dumnezeu? Adică ce teologie facem atunci când profităm de cel mai slab, atunci când amenințăm, atunci când producem cuiva durere fizică, suferință sufletească și disperare? Cineva care își ia dreptul să-și bată soția spune că Dumnezeu îi poate vorbi lui ca unei ființe raționale și se roagă ca Domnul să nu-l bată în mânia Sa, dar el (și nici Dumnezeu) nu poate vorbi unei femei ca unei ființe raționale, așa că nu este altă cale decât să fie îndreptată prin lovituri. Cineva care își neglijează și își chinuiește părinții înaintați în vârstă spune că Dumnezeu este nedrept când dă viață celor care nu mai sunt buni de muncă. Cineva care își bate copiii cu răutate și ură spune că acestea nu sunt păcat față de copii, pentru că îi ajută să se facă buni, ascultători și iubitori. Dar unde se găsește în Biblie o asemenea teologie? Eu cred că trebuie să mulțumim societății pentru preocuparea actuală față de violența în familie, un subiect pe care noi l-am ignorat nepermis de mult și pe care chiar l-am blindat cu o teologie falsă.

Bolile animalelor

De câteva săptămâni, toată lumea vorbește despre boala vacii nebune și despre febra aftoasă și vor urma, cu siguranță, alte epidemii înspăimântătoare. Noi știam de 130 de ani ce înseamnă folosirea cârnii în alimentație. În sfârșit, nu cred că mai există astăzi cineva care să spună că nu a venit timpul să încetăm o dată pentru totdeauna folosirea cârnii.

Corupția

Timp de patruzeci de ani, ne-am exersat în ocolirea unor anumite legi – a celor care încălcă libertățile umane și religioase; dar apoi au urmat și altele. Din nefericire, deprinderile formate atunci au tendința să rămână și să se extindă, deși împrejurările s-au schimbat. De exemplu, chiar atunci când sunt mai puțin decât perfecte, nu putem spune că legile privitoare la impozite vin în conflict cu legile lui Dumnezeu. Chiar atunci când nu ne plac, nu putem spune că reglementările privind vizele de călătorie în diferite țări îl sfidează pe Dumnezeu și deci suntem într-o situație în care „trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Fapte 5,29). Atunci de ce să ne permitem să călcăm aceste legi și pe altele? Cum putem să denunțăm încălcarea poruncilor lui Dumnezeu de către alții, pe când noi le ignorăm și pe ale lui Dumnezeu, și pe ale oamenilor?

Îmi dau seama că am atins subiecte dureroase și complexe. Dar vă invit să citim încă o dată că „harul... ne învață... să trăim în veacul de acum”. Uneori, și titlurile zilei ne atrag atenția ce înseamnă aceasta. Am încredințarea că ne vom cerceta și ne vom îndrepta, ca să fim poporul „Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”. Pentru aceasta, zice Scriptura, „spune lucrurile acestea, sfătuiește și mustră cu deplină putere” (Tit 2,11-13,15).

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii Române.

Unitatea de esență a Sfințelor Scripturi

Aron Moldovan

In timp ce caută să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu și să-l aplice la situații concrete, cercetătorul scrierilor sacre se confruntă adesea cu aparente contradicții. Dacă nu se recunoaște faptul că Biblia este, în esență, o carte unitară, contradicțiile aparente nu pot fi rezolvate. Acestea pot avea în vedere caracterul lui Dumnezeu, natura omului, principiile morale, căile mântuirii, viața bisericii, evenimentele finale sau oricare alte subiecte tratate în Biblie sau necunoscute pe vremea în care aceasta a fost scrisă. Nerecunoașterea unității esențiale a Sfințelor Scripturi duce la dispensaționalism – sistem de interpretare care împarte istoria lumii în perioade de timp în care Dumnezeu S-a ocupat de oameni, folosindu-Se de principii diferite. Astfel, se consideră că, în timpul Vechiului Testament, oamenii trăiau sub dispensațiunea Legii; în era creștină, trăim sub dispensațiunea harului, care va fi urmată din nou de dispensațiunea Legii, timp în care iudeii vor deveni iarăși poporul lui Dumnezeu și vor conduce națiunile pământului. În cadrul acestei interpretări, Legea nu este privită ca având valoare permanentă, harul ne poate scuti de unele obligații prescrise în Decalog, credința și faptele bune nu se află într-o relație strânsă, iar căile mântuirii și chiar caracterul lui Dumnezeu nu sunt aceleași în toate vremurile.

Dar, dacă luăm Biblia în serios, constatăm că scriitorii Noului Testament au considerat scrierile Vechiului Testament ca fiind în armonie unele cu altele și ei înșiși au căutat să fie și să rămână în armonie cu ele. Isus Și-a argumentat pretenția Sa de a fi Mesia pe baza scrierilor Vechiului Testament (vezi Ioan 5,36-40; Luca 24,25-27) și a declarat răspicat că n-a venit să desființeze Legea (Mat. 5,17) și că „Scriptura nu poate fi desființată” (Ioan 10,35). De asemenea, El a spus că, „dacă [oamenii] nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede chiar dacă ar învia cineva din morți” (Luca 16,31). Tot Mântuitorul a afirmat că „orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși, este pustiită” (Mat. 12,25). Nici Biblia n-ar fi putut dăinui, dacă scrierile ei s-ar fi aflat în contradicție unele cu altele.

Apostolul Pavel credea că „toată Scriptura este insufletă de Dumnezeu și de folos...” (2 Tim. 3,16), că prin credință nu desființăm Legea (Rom. 3,31), că harul nu îndreptățește păcatul (Rom. 6,1-6), ci conduce la înfrângerea lui (Rom. 6,14), că „tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră” (Rom. 15,4)

și că scopul lucrării Duhului Sfânt este ca „porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Rom. 8,4). Argumentarea ar putea continua mult, consider însă că nu este necesar.

Dar, dacă Biblia este o carte unitară, de ce există în aparență atâtea contradicții? Iată unele dintre ele:

a. Practici vechi interzise astăzi:

1. Evreii și chiar primii creștini puteau deține sclavi. De ce astăzi este interzis lucrul acesta?

2. În vremurile antice, evreii foloseau băuturi alcoolice și nu erau excluși din poporul lor. De ce astăzi se procedează altfel?

3. La evrei se practica poligamia. De ce astăzi nu mai este permisă?

4. În scrierile mozaice, era permisă despărțirea în căsătorie, cu condiția acordării unei cărți de despărțire soției părăsite. De ce astăzi nu este permisă despărțirea decât dacă unul dintre soți a comis adulter?

5. La evrei, copiii se puteau căsători de pe la 13 ani. De ce astăzi căsătoria nu poate fi oficiată înainte de împlinirea vârstei de 16 ani?

b. Procedee diferite:

1. Pentru combaterea căsătoriei dintre iudei și neamuri, Ezra a dispus ca cei care s-au căsătorit astfel să-și izgonească femeile și copiii rezultați din asemenea căsătorii (Ezra 10,3-9-14), în timp ce Neemia le-a aplicat pedepse corporale (Neemia 13,25). De ce această diferență de procedeu?

2. Aceiași doi bărbați – Ezra și Neemia –, la plecarea lor din exil spre Ierusalim, au procedat diferit: primul a plecat fără o oaste de însoțire, al doilea nu s-a jenant să profite de oferta împăratului și a fost însoțit de o gardă (vezi Ezra 8,22; Neemia 2,9). Care dintre ei a greșit sau care a procedat mai bine?

c. Situații confuze

1. De ce i-a apărut Mântuitorul pe ucenicii Săi de criticile fariseilor, care îi acuzau că au călcat Sabatul smulgând spice în ziua aceasta, folosindu-Se de o nescotire a unei reguli de către David și oamenii săi, care au consumat pâinile pe care doar preoții aveau voie să le mănânce (vezi Mat. 12,3-4; Ex. 29,32.33)? Permite Isus să călcăm Legea în cazuri de forță majoră?

2. De ce, astăzi, creștinii nu mai respectă prevederea din Vechiul Testament privitoare la scoaterea încălțămin-

tei, atunci când se află într-un loc sfânt?

3. Cu puțin înainte de a fi arestat, Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Cine n-are sabie să-și vândă haina și să-și cumpere o sabie” (Luca 22, 36), iar după câteva ore, El îi spune lui Petru: „Puneți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Mat. 26,52). Pe care sfat să-l urmărim? Pentru a complica și mai mult lucrurile, apostolul Pavel spune că autoritatea oricărui stat este „în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbuie și să pedepsească pe cel ce face răul”. Dregătorul „este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia” (Rom. 13,4). Se poate armoniza această prevedere cu cerința Mântuitorului, potrivit căreia „oricui te lovește peste obrazul drept întoarce-i și pe celălalt” (Mat. 5,39)?

4. Cum se armonizează faptul că noi facem foc sâmbăta cu prevederea: „Să n-aprindi foc, în nici una din locuințele voastre, în ziua Sabatului” (Ex. 35,3)?

6. De ce nu le cerem cu hotărâre femeilor să-și acopere capul în timpul serviciilor de închinare, așa cum a cerut apostolul Pavel în 1 Corinteni 11?

7. Cum putem împăca cele două afirmații care urmează și care par să spună lucruri diferite: „Să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor” (Fapte 15,29) și „Să mâncați tot ce se vinde pe piață [în măcelărie], fără să cercetați ceva din pricina cugetului” (1 Cor. 10,25)?

d. Contradicții verbale

1. „Nu vă atingeți de ce este necurat” (2 Cor. 6,17). „Nimic nu este necurat în sine... decât pentru cel ce crede că este necurat” (Rom. 14,14). Cum le împăcăm?

2. Vorbind despre mântuire, apostolul Pavel susține că „omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos” (Gal. 2,16). În schimb, robul lui Dumnezeu, Iacov, în capitolul 2,24 din epistola sa, susține că „omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință”. Care este adevărul?

3. „Ferice de cei împăciuitori...” (Mat. 5,9). „N-am venit să aduc pacea (pe pământ), ci sabia” (Mat. 10,34). Cum putem accepta ambele declarații de mai sus?

Mă opresc aici cu enumerarea „contradicțiilor”, deși lista se poate prelungi. Să vedem însă de ce unii au atât de mari dificultăți în a le armoniza. Să aibă oare dreptate dispensaționaliștii, care rup continuitatea dintre Vechiul Testament și Noul Testament și care acceptă un Dumnezeu care folosește mai multe feluri de măsuri? Cum putem încuraja încrederea într-un asemenea Dumnezeu? Și chiar dacă am admite că Dumnezeu nu este același pe parcursul întregii istorii, cum am putea fi de acord ca Isus să spună lucruri „contradictorii” pe parcursul câtorva ore?

Spațiul destinat acestui articol nu permite să se dea răspunsuri complete la toate problemele ridicate. Aici vom încerca să deschidem un orizont mai larg pentru rezolvarea problemelor de felul acesta, oricât de multe ar fi ele. Ca să reușim, este necesar să ținem seamă de câteva adevăruri generale privitoare la interpretarea scrierilor sacre:

1. Nu toate afirmațiile biblice au aplicație permanentă și universală, deși toate sunt inspirate. În vederea unei analize temeinice a situațiilor întâlnite în Scripturi, putem folosi termenul „principiu” pentru a desemna acele afirmații sau valori care au aplicație universală și permanentă și termenul „regulă” pentru acele care se referă la modul de aplicare a principiilor. Procedând astfel, am putea spune că principiile nu se schimbă niciodată, că ele trebuie respectate oriunde, oricând, de către oricine și cu orice preț, în timp ce regulile se pot schimba în funcție de diversitatea infinită a situațiilor întâlnite în viață. Toți trebuie să ne supunem principiilor, în sensul în care au fost definite mai sus, dar nimeni nu poate și nu trebuie să încerce să reglementeze modul în care acestea se aplică în toate situațiile imaginabile ale vieții. Pentru că, oricât de lungă ar fi lista regulilor stabilite, ea se va dovedi insuficientă în situațiile inedite. Dragostea este principiul fundamental al întregii morale creștine, iar Cele Zece Porunci sunt principiile derivate din ea. O mare parte din restul Bibliei o constituie aplicarea acestor principii

la situațiile specifice întâlnite.

Dispoziția dată de a nu aprinde focul în ziua de Sabat este o aplicație a principiului păzirii Sabatului la situația în care se afla poporul Israel în pustie și în zonele calde, în care focul nu servea la încălzirea, ci, eventual, la gătitul mâncării (vezi Ex. 16,23). Dacă însă ținem seamă de faptul că, în anumite regiuni ale lumii, în anumite perioade, focul este o necesitate vitală și că Sabatul a fost dat pentru binele, fericirea și înnobilarea omului, nu pentru distrugerea lui, nu este greu de înțeles că aici este vorba de o regulă cu valoare zonală.

Principiul potrivit căruia nu trebuie să se facă nici o lucrare în ziua de Sabat se aplică la lucrările orientate spre câștig sau plăceri lumești și nu interzice unor evangheliști flămânzi să-și astâmpere foamea în Sabat cu boabe de grâu obținute din spice smulse în ziua de Sabat. Aceasta ar putea fi o regulă pentru oamenii sături, dar nu un principiu pentru misionarii înfometați, care nu știu când, dacă și cine le va mai da de mâncare.

În același fel, dispoziția ca pâinile puse înaintea Domnului în templu să fie consumate doar de către preoți nu era un principiu, ci o regulă de aplicare a principiului privind respectul față de Dumnezeu și lucrurile sfinte. În cazuri excepționale, se puteau admite derogări de la regulă.

2. Fondul sufletesc al virtuților creștine rămâne valabil permanent, în timp ce forma sa de exteriorizare se schimbă în funcție de împrejurări. Această afirmație este asemănătoare celei anterioare. Virtuțile nu sunt ceva decât interiorizarea principiilor morale creștine, din care se constituie fondul sufletesc de bunătate, respect, cinste, sinceritate, modestie, răbdare, altruism etc. Aceste însușiri de fond au valoare permanentă, dar formele lor de manifestare depind de condițiile în care ne aflăm.

Să luăm spre exemplu formele de manifestare a respectului față de locașul de închinare, față de locul în care se manifestă sau ar trebui să se manifeste prezența lui Dumnezeu. În antichitate, când Îngerul din rugul aprins Și-a făcut cunoscută identitatea

față de Moise ca fiind Dumnezeu părinților săi, Isus Hristos – căci El era Îngerul care i S-a descoperit – i-a cerut lui Moise să-și scoată încălțăminte din picioare în semn de respect pentru sfințenia locului (vezi Ex. 3,1-6). Același lucru i s-a cerut și lui Iosua, când „Căpetenia oștirii Domnului” – același personaj ca și în cazul lui Moise – i S-a descoperit lângă Ierihon (Ios. 5,13-15). Această formă de manifestare a respectului, cerută lui Moise și lui Iosua, practică în antichitate și conservată de mahomedani, nu s-a păstrat la toate religiile. Însă respectul, ca fond al închinării, este recunoscut de toți ca fiind obligatoriu.

Forma de respect se poate schimba în funcție de timp, loc sau cultură, dar fondul rămâne același. Respectul în sine nu poate fi desființat. La intrarea într-o sinagogă, bărbații trebuie să-și pună ceva pe cap, în timp ce, la intrarea într-o biserică, ei trebuie să-și descopere capul. Fondul este același, dar forma diferă.

Femeile din Corint (vezi 1 Cor. 11,1-12) erau chemate de apostolul Pavel să-și manifeste modestia, respectul față de bărbații lor și față de locul în care se închinau prin acoperirea capului cu o învelitoare care să atârne peste față. Deși respectul, modestia și curăția morală nu sunt valori trecătoare, formele în care se concretizează acestea se pot schimba în funcție de cultura în care trăiesc oamenii. Dovadă este și faptul că învelitoarea folosită pe vremuri în Corint, care ascundea fața femeii, pe care nu trebuia să o vadă decât bărbatul ei, nu se mai poartă aproape nicăieri în lume. Dacă cineva dorește să respecte prevederea din 1 Corinteni 11, trebuie să-și acopere în primul rând fața, și nu părul sau o parte din el, „care i-a fost dat ca învelitoare a capului” (cap. 11,15). Incapacitatea de a face distincție între fond și forma lui de manifestare într-o cultură dată duce la discuții nesfârșite, care dăunează în mare măsură spiritualității creștine și aduce prejudicii importante misiunii bisericii.

Cele spuse nu vor să-i încurajeze pe cei ce refuză să țină seama de mediul cultural în care trăiesc, sfidând forma în care sunt exprimate valorile

creștine. Cel care îi iubește pe semenii săi va face tot ce-i stă în putere ca să-i influențeze spre bine. „M-am făcut tuturor totul”, scria apostolul Pavel, „ca oricum să câștig pe unii din ei” (1 Cor. 9,22). Formele de manifestare transmise celor din jur mesaje pe care ei le decodifică după limbajul lor cultural și îi determină să reacționeze în funcție de acesta. Și, dacă din ceea ce facem noi ei înțeleg ceva rău sau altceva decât am intenționat să transmitem, suntem responsabili de efectele produse. De aceea, în Corint, unde femeile cu fața descoperită se pare că erau de moravuri ușoare, era normal ca apostolul să insiste ca femeile creștine să nu dea impresia că aparțin acestei categorii.

Cele două afirmații: „Să vă feriți de lucrurile jertfite idoloilor” (Fapte 15,29) și „Să mâncați din tot ce se vinde pe piață [în măcelărie n.a.], fără să cercetați ceva din pricina cugetului” (1 Cor. 10,25), se află în contradicție ca reguli de aplicare, dar sunt în armonie ca principii. În spatele acestei discuții se află principiul prin care se interzice închinarea la idoli, permanent și universal valabil. Dar, din cele scrise de apostolul Pavel, rezultă că el nu considera că interdicția privind consumarea cârnii curate jertfite idoloilor este valabilă pentru oricine și oriunde. În timp ce el îi îndeamnă pe creștinii din Corint să nu-și facă probleme de conștiință din consumarea cârnii jertfite idoloilor, el continuă: „Dar, dacă vă spune cineva: 'Lucrul acesta a fost jertfit idoloilor', să nu mâncați, din pricina celui ce v-a înștiințat și din pricina cugetului... Vorbesc nu de cugetul vostru, ci de cugetul altora... Să nu fiți pricină de păcătuire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru biserica lui Dumnezeu” (1 Cor. 10,25-27.28.29.32).

Prin urmare, interdicția consumării cârnii rămase de la jertfele idolești, curate din punct de vedere biblic, dar care fusese supusă unui ritual și care se vindea în măcelăriile din Corint, se aplica întâi doar acelor persoane care nu înțeleseseră faptul că „un idol este tot una cu nimic” (1 Cor. 8,4). „Deși pentru noi nu există decât un singur Dumnezeu”, scria apostolul, „nu toți au cunoștința aceasta. Ci, unii, fiind obișnuiți până acum cu idolul, mă-

nâncă un lucru ca fiind jertfit unui idol și cugetul lor, care este slab, este înșinat” (1 Cor. 8,6.7).

Pentru cei care înțelegeau că idoli nu există decât în imaginația oamenilor și că serviciul oficiat de preotul păgân nu afecta calitatea biologică a cârnii jertfite la idoli, singurul motiv pentru a nu o consuma urma să fie posibilitatea ca, printr-o asemenea conduită, să fie periclitată viața spirituală a vreunui dintre cei slabi în înțelegere, dar sinceri în atitudinea lor. Pentru că, din punct de vedere ritual, „nimic nu este necurat în sine, decât pentru cel ce crede că este necurat” (Rom. 14,14). Este evident însă că, atât în Romani 14, cât și în capitele 8 și 10 din 1 Corinteni, problema folosirii cârnii nu este tratată din punct de vedere sanitar, ci din punct de vedere ritual și al bunelor relații frățești de respect și toleranță.

Din cele spuse, rezultă că regula stabilită de conducătorii bisericii creștine din Ierusalim: „Să vă feriți de lucrurile jertfite idoloilor” nu trebuia ridicată la rang de principiu, ci se aplica situației în care noii convertiți dintre păgâni nu se eliberaseră încă pe deplin de mentalitatea închinării idolatre. Creștinii maturi trebuia să-i protejeze din punct de vedere spiritual. Dar principiul care interzice închinarea la idoli rămâne.

3. Nu toate practicile folosite în vremurile Vechiului Testament trebuie să fie urmate în vremurile noastre. Poligamia, sclavia, despărțirea în căsătorie pentru motive nejustificate, folosirea băuturilor alcoolice de către mulți din poporul evreu, căsătoriile foarte timpurii între tinerii acestui popor nu erau aprobate de Dumnezeu, ci erau doar tolerate.

Oamenii nu pot înțelege ușor deosebirea dintre bine și rău și nu se pot elibera într-un timp scurt de prejudecăți și de practici dăunătoare. Mai întâi trebuie să devină conștienți de schimbările cerute, să accepte sacrificiul necesar pentru a le face și să acționeze cu hotărâre pentru atingerea țințelor propuse. Pentru că poporul evreu nu a urmat în mod consecvent căile lui Dumnezeu, El nu a putut să-și realizeze planurile cu ei decât într-o mică măsură. Nimeni

deci nu trebuie să încerce să-și justifice faptele, folosind ca exemplu conduita unora din vremurile vechi.

Să luăm exemplul tinerilor evrei care se puteau căsători de la vârsta de 13 ani. Această practică era și nesănătoasă, și dăunătoare pe plan social. Ellen White a scris împotriva acestor căsătorii prea timpurii:

„Căsătoriile prea timpurii nu trebuie încurajate. Într-o relație atât de importantă și cu efecte atât de îndelungate cum este căsătoria, nu trebuie să se păsească în grabă, fără pregătire suficientă și înainte ca puterile mintale și fizice să fie bine dezvoltate” (*Căminul adventist*, pag. 69).

„Urmările căsătoriilor pripite, chiar printre cei care mărturisesc că sunt copii ai lui Dumnezeu, sunt despărțirile, divorțurile și o mare confuzie în biserică” (*ibid.*, pag. 70). Așadar, să urmărim învățătura dată de Dumnezeu, și nu practicile oamenilor greșiți și slabi.

Cu privire la divorț, Mântuitorul S-a pronunțat în mod clar că acesta era doar tolerat, și nu aprobat de Dumnezeu. El a declarat: „Din pricina împietririi inimii voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar, de la început, n-a fost așa” (Mat. 19,8). „Cartea de despărțire”, pe care bărbatul era obligat să i-o dea femeii de care se despărțea, nu avea scopul să faciliteze divorțul. Ea venea în ajutorul femeii, care putea astfel să-și refacă eventual viața cu un alt bărbat (vezi Deut. 24,1-2). Domnul însă a declarat răspicat: „Eu urăsc despărțirea în căsătorie” (Mal. 2,15.16). Legi ca aceea referitoare la despărțirea în căsătorie, deși date de Dumnezeu, în condiții ideale „nu erau bune” (Ezech. 20,25). Ele aveau scopul ca, în situații produse de „împietrirea inimii” ome-nești înșelătoare și decăzute, să aducă o ușurare sau să evite rele mai mari.

Deși anumite forme de sclavie erau tolerate și în poporul evreu și chiar printre primii creștini, în legile civile ale Pentateuhului, existau prevederi care subminau din temelii sistemul sclavagist. Printre acestea, era obligația stăpânului de a-și elibera sclavi după șapte ani de slujire, cu excepția celor care nu voiau să plece de la stă-

pân, și interzicerea obligării sclavilor fugiți de la stăpâni să se întoarcă la aceștia (Ex. 21,1.2; Deut. 23,15.16). Dacă numai aceste prevederi ar fi fost respectate – dar mai erau și altele favorabile sclavilor –, sclavia din poporul Israel s-ar fi desființat de la sine. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu nu a luat măsuri bruște și pripite în desființarea sclaviei, ci a instituit principii care, dacă ar fi fost respectate, ar fi condus la același rezultat, fără efecte secundare negative.

Cu toate că, în vremurile Vechiului Testament, nu s-au luat măsuri radicale pentru interzicerea folosirii băuturilor alcoolice în general, practica aceasta a fost combătută de învățătura biblică. Doi preoți, Nadab și Abihu, fii ai marelui preot Aaron, fiind sub influența alcoolului consumat

Legi ca aceea referitoare la despărțirea în căsătorie, deși date de Dumnezeu, în condiții ideale „nu erau bune”.

înainte de a-și începe slujba în sanctuar, au încălcat regulile stabilite și au fost arși de vii de focul lui Dumnezeu în timpul slujbei (vezi Lev. 10,1-3.9-11).

Întrebuințarea băuturilor alcoolice era combătută prin învățătura Bibliei: „Nu te uita la vin când curge roș și face mângăritare în pahar...”, spune înțeleptul (Prov. 23,31-35). „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase, oricine se îmbată cu ele nu este înțelept” (Prov. 20,1). „Nu se cade împăraților să bea vin...” (Prov. 31,4). Așadar, când apostolul Pavel scrie: „Nu vă îmbățați de vin, aceasta este destrăbălare...” (Efes. 5,18) sau când așază beția printre roadele firii pământești (vezi Gal. 5,21), declarând că „bețivii... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Cor. 6,10), nu spune un lucru nou și este în perfect acord cu restul învățăturii biblice.

4. Același cuvânt sau aceeași expresie din Biblie poate avea sensuri diferite, în funcție de autorul care îl folosește sau de contextul în care este

folosit. Cuvintele limbii sunt vehicule care, chiar când au aceeași formă, pot transporta încărcături diferite. Interesul nostru trebuie să se concentreze asupra conținutului, nu asupra formei, căci, sub masca identității verbale, se pot ascunde noțiuni diferite. Să exemplificăm:

Când apostolul Pavel spune: „Nu vă atingeți de ce este necurat” (2 Cor. 6,17) și „nimic nu este necurat în sine” (Rom. 14,14), el nu se contrazice, ci se referă la necurăție sub două aspecte. Primul cuvânt („necurat”) se referă la *necurăția spirituală*, iar al doilea, la *necurăția rituală*, ceremonială, care rezultă din nerespectarea anumitor prevederi rituale și care există numai pentru cei care cred că serviciul respectiv influențează calitatea alimentului asupra căruia s-a efectuat. Aici este vorba tot de carnea jertfită idolilor.

Afirmația apostolului Pavel, că omul este socotit neprihănit „numai prin credință” (Gal. 2,16), și cea a apostolului Iacov, că „omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință” (Iacov 2,24), sunt contradictorii doar în aparență. Confuzia poate fi eliminată, dacă admitem că termenul „credință” este folosit cu sensuri diferite de cei doi autori inspirați. „Credința” despre care vorbește Iacov o pot avea „și dracii” și nu este mai mult decât o acceptare intelectuală a unor adevăruri incontestabile, în timp ce „credința”, în sensul în care o înțelege apostolul Pavel, este altceva. Ea pune stăpânire pe minte, pe inimă și pe voință și aduce întreaga ființă umană la supunere față de voința lui Dumnezeu. Omul poate fi socotit neprihănit printr-o asemenea credință care se dovedește prin fapte (vezi cap. 11 din Evrei), dar nu poate fi socotit neprihănit doar prin credință pe care o au și demonii, fără dovada faptelor bune, care o autentifică.

Fără să continuăm cu analiza textelor biblice în care există contradicții aparente, cititorul își poate da seama că, dacă acceptăm să gândim în cadrul regulilor pe care chiar Biblia ni le furnizează, ajungem la concluzia că Sfintele Scripturi sunt unitare în esență.

Aron Moldovan este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

Gândire ebraică sau gândire greacă?

Beniamin Roșca

Subiectul acesta nu doar pare, ci chiar este arid. Presupune un efort de gândire la care nu întotdeauna sunt dispus. Mi-am adus aminte însă de îndemnul de a citi Biblia cu sfortări chinuitoare. Nu este și nu va fi ușor să facem distincție între ceea ce este adevărat și ceea ce nu este, între ceea ce este de origine divină, biblică, în gândirea noastră, și ceea ce nu este.

Când, în 1998, am avut providențiala ocazie de a-l întâlni pe profesorul dr. René Rogelio Smith, de la Universitatea Adventistă La Plata din Argentina, am avut o adevărată revelație. Dânsul ne-a prezentat un document de filosofie a educației în care sintetizase principalele deosebiri dintre cele două mari curente de gândire, reprezentate de gândirea greacă și de cea ebraică, altfel spus, dintre gândirea seculară și cea biblică, aplicate în domeniul educațional. Iată, în sfârșit, mi-am zis, un instrument de lucru concret, ceva care să mă ajute să pot trage „linia de despărțire”.

În ce constă deosebirea dintre cele două sisteme de gândire și care este rostul practic al acestui exercițiu comparativ? În cele ce urmează, vom pune față în față cosmoviziunea ebraică și pe cea greacă, având în vedere șase parametri: care sunt *izvoarele* celor două viziuni asupra cosmosului (lumii), ce *sistem de referință* avem atunci când definim realitatea, care este concepția despre *Dumnezeu*, cea despre *om* și cea despre *cosmos* și, în final, ce credem despre *educație*.

Scopul acestui demers este acela de a numi cu maximă claritate posibilă deosebirea dintre gândirea lui Dumnezeu (ebraică) și gândirea omului secular (greacă). Astfel vom putea constata care este tendința propriei noastre gândiri, vom putea descoperi erorile și le vom putea îndrepta, călăuziți de Duhul Sfânt.

Izvoare

Cosmoviziunea ebraică își are izvoarele în Lege și profeți. „La lege și la mărturie...” (Is. 8,20) era chemarea profetului. Altfel, nu urmau să răsară zorile mântuirii. Isus Hristos Se referă la ele atunci când Își definește misiunea (vezi Mat. 5,17). În acest caz, revelația (Biblia) este cea căreia i se supune rațiunea, care o călăuzește în cercetarea și găsirea adevărului.

Mitologia, cu Homer, principalul ei sintetizator, și apoi filosofii antichității grecești sunt izvorul cosmoviziunii seculare. Aici avem de-a face cu tradiția de origine umană, în flagrantă diferență de natură și autorita-

te cu revelația divină. Ea, tradiția, este cea care va domina rațiunea. Apare aici un prim paradox. Refuzând autoritatea revelației divine, omul își fabrică niște izvoare – mitologie și filosofie – cărora, după ce le transferă propria sa autoritate, li se supune. Isaia 44 descrie magistral această nebunie a gândirii seculare. Vorbind despre făcătorul de idoli, prorocul zice: „O parte din lemnul acesta [ales de el] o arde în foc, cu o parte fierbe carne, pregătește o friptură și se satură; se și încălzește și zice: 'Ha! ha! M-am încălzit, simt focul!' Cu ce mai rămâne însă, face un dumnezeu, idolul lui. Îngenunche înaintea lui, i se închină, îl cheamă și strigă: 'Mântuiește-mă, căci tu ești dumnezeul meu!'” (vers. 16.17).

Sistemul de referință

Pentru a defini realitatea, avem întotdeauna nevoie de un sistem de referință, un ce la care să ne raportăm. Pentru gândirea ebraică, Dumnezeu Creator este alfa și omega oricărei realități, este de fapt autorul ei. Să remarcăm faptul că avem de a face cu un sistem de referință exterior omului. Zeii sunt sistemul de referință păgân. Astfel, în gândirea greacă, printr-un nou paradox, omul devine propriul său sistem de referință.

Dumnezeul Bibliei Se află în contrast cu adunarea capricioasă a zeităților create de mintea omului. Mono-teismul se opune politeismului. Aici este întâlnirea fie cu fântâna certitudinii, fie cu relativismul care se scurge din crăpatele fântâni seculare.

Concepția despre Dumnezeu

Pentru evreu, Dumnezeu este Creatorul universului și al omului. Prin aceasta, El este Sfânt, despărțit de magma umană prin natură și prin absolutul moral. Prin creațiune, El dă un loc, un timp, un drept de existență omului și tot El este Cel care a ordonat realitatea în conformitate cu finalitățile stabilite de El. Față de realitatea omului căzut în păcat, Dumnezeu inițiază restaurarea lui și Se implică până la propria moarte în controversa pe care o are cu Lucifer, pentru a-l smulge pe om din condamnarea veșnică datorată păcatului.

În panteonul grec, zeii sunt croiți de om, după propriul model. Astfel, omul dă un loc, un drept de existență „zeilor”. Ei sunt de fapt niște abstracțiuni, producții ale imaginației omenești. Apoi, acești „zei” sunt puși să manipuleze realitatea, în conformitate cu incertele și mișcătoarele finalități omenești. În această dezordine zeiască, omul

intervine rațional și încearcă să facă ordine. Și atunci avem mereu nevoie de o „nouă ordine”. Totul este pus să se desfășoare pe fondul unui fals conflict între materie și spirit. Avem aici izvorul ideii despre nemurirea sufletului, contrapus celei de mântuire a persoanei, a omului, care este adevărata mântuire.

Despre om

Discursurile de antropologie pot părea plictisitoare. Ele pun însă în dificultate majoritatea creștinilor și de aici unele falimente în a aborda omul, pe noi înșine și pe semenii noștri, așa cum ar dori Dumnezeu.

Cum este omul în cosmoviziunea ebraică? Biblia ne spune că el a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, atât din punct de vedere al înfățișării exterioare, cât și în ce privește caracterul (vezi *Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 29). Omul este o ființă monistă (unitară), dintr-o bucată, *un suflet viu* (Gen. 2,7). Pentru evreu, *a fi*, în sensul ideii, este egal cu *a exista*, în sensul acțiunii, al experienței.

În plan moral, binele și răul sunt stabilite de Legea revelată și imuabilă, răul fiind călcarea Legii. Toate faptele omului care, precizează Domnul Isus Hristos, își au originea în gândire vor fi urmate de o răsplată. Omul deci este o ființă responsabilă în cel mai înalt grad. Consecința finală a alegerii răului este moartea. Arbitrul eticii, totalitatea normelor comportamentale, este Dumnezeu. Pentru a-l salva de sub imperiul răului, Dumnezeu intervine în mod supranatural, cu o mântuire din afara omului.

În domeniul epistemologic, al cunoașterii, Biblia ne îndrumă pe calea practică, experimentală. De aici rezultă o gândire sintetico-relațională, adică, plecând de la însumarea unor cazuri și a unor efecte, se trag concluzii generale, întotdeauna raportându-ne la revelație, comparând, judecând în relație cu Unicul sistem de referință.

Apoi, lumea este un cosmos, o „ogradă” organizată de Dumnezeu, unde totul este interdependent, în relație. Nimic și nimeni nu există pentru sine. În acest tip de existență, de

gândire și de simțire, rațiunea se conjugă cu afectivitatea. În privința ocupației, ea este manuală și intelectuală simultan, potențându-se reciproc.

Cum este omul în cosmoviziunea greacă? În aceeași linie paradoxală, el este *recreat* de zeii creați de el însuși. Este deci o ființă stricată, ca și zeii creați după chipul și asemănarea sa.

Este o ființă dualistă – corp și suflet (spirit). În acest tip de existență, *a fi*, ideea, este ierarhic superior lui *a exista*, experiența.

Răul este definit ca fiind absența binelui. El nu există ca atare. Răsplătirea, pedeapsa, vine prin destin. Reîncarnarea, consecința ultimă a răului, este și cale de expiere. Arbitru în materie de etică este societatea, care se supune unei abstracțiuni imaginate de om, rațiunea universală. Astfel, răul se propune a fi rezolvat prin conformarea rațiunii individuale cu acea inexistentă rațiune cosmică.

Cunoașterea adevărată este considerată doar cea teoretico-abstractă, bazată pe o gândire analitico-logică, în care, de fapt, nu mai există loc pentru revelație. Rațiunea și afectivitatea se exclud, făcând din om o ființă schizofrenă. Ocupația adevărată este doar cea intelectuală, ceea ce sapă o nouă groapă în realitatea existenței umane.

Concepția despre cosmos

În timp ce Biblia vorbește despre materie ca fiind creată, gândirea seculară o consideră veșnică. Dacă pentru evreu ființa este ceea ce este totalitatea sa, pentru grec, doar spiritul există cu adevărat. Universul este creat, spune Biblia; universul este veșnic prin sine însuși, afirmă filosofii greci. Evreul acceptă lumea materială, ca fiind rezultatul actului creator al lui Dumnezeu. Grecul o respinge. Pentru omul Bibliei, realitatea poate fi percepută atât prin simțuri cât și prin intelect, în timp ce intelectualul grec este neîncrezător și respinge percepția senzorială.

Pentru iudeu, materia este o *realitate ierarhizată prin creațiune: lumea minerală, apoi cea vie, ea însăși cuprinzând regnul vegetal, ani-*

mal și, ca încoronare, pe om. Pentru grec, materia este indezirabilă și coruptă. Omul Bibliei se mișcă într-un spațiu real, necesar și acceptat, din care filosoful lumii vrea să evadeze, considerându-l neneccesar.

În lumea Bibliei, realitatea poate fi percepută atât prin simțuri, cât și prin intelect, în timp ce, în gândirea greacă, el este o eternă repetare, o scurgere ciclică, în care asistăm la o degenerare și la o generare ciclică a realității, care se restaurează astfel prin ea însăși, într-un proces mecanic. Păcatul a deteriorat și a degenerat creațiunea, afirmă Biblia, iar restaurarea realității este opera intervenției supranaturale a lui Dumnezeu (vezi Apoc. 21,1).

Despre educație

Din punctul de vedere al Bibliei, educația este egală cu mântuirea. Ea este deci inițiativa lui Dumnezeu. Tot El îi enunță principiile. Ea cuprinde atât educația intelectuală, cât și pe cea manuală. Se face pe baza unui plan care are ca scop eliminarea păcatului și readucerea omului la asemănarea cu Dumnezeu (teleologie uniliniară). Finalitățile ei sunt dinamice, așa cum dinamică este ființa umană, ca și istoria în care este așezată. Educația are în vedere omul întreg, în concretețea lui; este o educație pentru minte, inimă și mână, care se realizează în timp și prin acțiune. Nu se face distincție între teorie și practică și, așa cum am menționat deja, are ca ultim scop, în ceea ce-l privește pe om, restaurarea sa și așezarea pe un pământ recreat, fără urme ale păcatului, unde vom intra în școala fără sfârșit.

Educația seculară, greacă, este inițiativa filosofilor, elita societății. Omul rațional îi enunță principiile. Educația manuală este disprețuită și se acționează exclusiv pentru desăvârșirea intelectului. Planul este acela al ajungerii în armonie cu rațiunea universală, punct în care omul este considerat salvat. Pentru aceasta, se propune o teleologie multiliniară, ofertă care vrea să înlocuiască unicitatea mântuirii prin har, prin Miel.

Continuare la pagina 14

UNIRE ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Ce înseamnă aceasta? Cum ne influențează în locul în care trăim, lucrăm, ne închinăm sau slujim?

Articolul care urmează este rezumatul unui mesaj devoțional prezentat în timpul Consiliului Anual al Comitetului Conferinței Generale, desfășurat la Silver Spring, Maryland, între 26 septembrie și 1 octombrie 2000. – Redacția

Beatrice Neall

Trăim pe teritoriul vrăjmașului. Principala strategie a inamicului este să dezbină, să separe, să despartă. El i-a despărțit pe îngeri în două tabere. A rupt pământul de cer. I-a despărțit pe membrii primei familii unul de altul.

El desparte popoare și triburi în grupări beligerante.

El desparte organizații religioase.

El scindează biserici locale.

El dezbină familii.

El face o ruptură și în personalitatea mea, așa încât sunt în război cu mine însămi.

Domnul Isus a venit să refacă integritatea și unitatea, să își întregască universul. El a venit să vindece, să întregască lumea noastră, biserica noastră, comunitățile noastre, familiile noastre, personalitatea noastră. Ceea ce a făcut El este descris în mod strălucit în Epistola către Efeseni.

Splendoarea din Efeseni este așa de orbitoare, încât aproape că ai nevoie de ochelari de protecție când o citești! Tema ei o constituie Isus și unitatea pe care El o aduce.

1. Isus a venit să unească cerul și pământul (Efes. 1,10). Isus a venit să strângă toate lucrurile din cer și de pe pământ sub un singur conducător, și anume Domnul Hristos. El a realizat aceasta coborând în regiunile cele

mai de jos ale pământului nostru și apoi înălțându-Se înapoi la Dumnezeu (Efes. 4,9).

Vara trecută, atenția ne-a fost atrasă spre televizor, în timp ce urmăream cum rușii se luptă să salveze mândria flotei lor de submarine, submarinul *Kursk*, care se scufundase la fundul Mării Barents cu 118 oameni la bord. Scafandrii au auzit bătaia, care le-au spus că înăuntru se află oameni în viață, sortiți să moară, dacă nu primesc ajutor.

În a zecea zi după tragedie, scafandrii norvegieni de mare adâncime au coborât și au deschis camelele de salvare de sub punte, din partea din spate.

Ei au descoperit că întregul vas fusese inundat, iar toți cei 118 membri ai echipajului erau morți – îngropați de vii.

Cu mii de ani în urmă, o lume a fost smulsă și îndepărtată prin explozia păcatului. Se scufunda în adâncimile disperării și morții, cu un neam întreg sortit să piară. A auzit cineva? I-a păsat cuiva?

Însuși Creatorul a coborât în profunzimile întunecate ale păcatului. El a coborât în străfundurile pământului. A stabilit contactul, a urcat la bord, a adus oxigen dătător de viață, aer proaspăt, pâinea vieții. El a făcut legătura cu cerul, unind familia din cer cu cea de pe pământ. Familia lui Dumnezeu cuprinde cerul și pământul, toate unite sub Tatăl (vezi Efes. 3,15) – „un singur Dumnezeu și Tatăl al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți” (Efes. 4,6).

2. Isus a venit pentru a Se uni cu biserica. Cum a devenit Isus una cu noi? Și cum ne-a făcut una cu El? Prin puterea incomparabil de mare a lui Dumnezeu, care lucrează în două locuri – în noi și în Hristos (vezi Efes. 1,19). El a coborât în regiunile inferioare ale pământului (vezi Efes. 4,9). Dar a făcut mai mult: a murit și a fost îngropat.

Dar Dumnezeu, prin marea Sa putere, L-a înviat pe Domnul Hristos, L-a înălțat la cer, L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești, cu mult mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie, și I-a dat un nume mai presus de orice nume, nu doar în veacul acesta, ci și în cel viitor. Dumnezeu I-a pus totul sub picioare și L-a rânduit să fie Cap peste toate lucrurile (vezi Efes. 1,19-23).

De ce? Pentru binele bisericii, trupul Domnului Hristos – „plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efes. 1,23).

Dacă Domnul Hristos este înălțat și stă la tronul universului, mai presus de orice stăpânire și putere (vezi Efes. 1,20,21; 2,6), unde este trupul Său? Răspunsul este că și biserica stă în locurile cerești împreună cu Hristos Isus!

Noi toți eram morți în păcat atunci când Domnul Hristos ne-a găsit (vezi Efes. 2,1-3), eram stăpâniți de patimile și poftele noastre, fără speranță, fără Dumnezeu în lume. Căzuserăm foarte jos. Și atunci, cum a fost posibil ca Dumnezeu să-Și ridice biserica atât de sus? Prin aceeași putere a învierii, prin care L-a înviat pe Domnul Hristos. Cu aceeași putere, El ne-a înviat și ne-a pus să ședem la dreapta Sa, pe scaunul Său de domnie.

Și cu ce scop? Pentru ca, prin biserică, înțelepciunea lui Dumnezeu să poată fi făcută cunoscută domniilor și stăpânirilor

din locurile cerești (vezi Efes. 3,10). Noi umplem universul de cunoașterea harului uimitor al lui Dumnezeu.

Ce privilegiu! Am fost binecuvântați cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în Domnul Hristos (vezi Efes. 1,3-14). Am fost aleși, rânduiți mai dinainte (pentru mântuire), înfiați, scufundați în harul lui Dumnezeu, coplesiti de darurile pe care El le-a revărsat din belșug asupra noastră: iertarea, răscumpărarea, înțelepciunea, înțelegerea.

Dacă avem o părere proastă despre biserică, dacă suntem plini de îndoială și o criticăm, dacă ne gândim că putem să ne descurcăm fără ea, avem nevoie să prindem iarăși viziunea lui Pavel despre slava bisericii.

3. Isus a venit să ne facă una în credință. Apostolul Pavel vorbește despre un singur trup, un singur Duh, o singură speranță, un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tată al nostru al tuturor (vezi Efes. 4,4-5). Darurile trebuia să promoveze unitatea doctrinei. Apostolii, profeții, evangheliștii, pastorii, învățătorii, toți aceștia trebuie să fie vestitori ai unei singure solii, să creeze unitate în credință și în cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, pentru ca să nu fim purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură.

Astăzi, biserica lui Dumnezeu este amenințată de subiecte care dezbină: vechea teologie în opoziție cu noua teologie, interpretarea profeției, întrebări legate de creațiune (cronologie lungă sau scurtă?), rolurile bărbaților și cele ale femeilor, semnificația *rămășiței*. Și lista continuă. Cum putem să ajungem vreodată uniți în credință, când există așa de multe idei contradictorii? O sugestie de la care să pornim: Trebuie să fim umili și blânzi în ce privește părerile noastre (vezi Efes. 4,2), să avem îngăduință față de părerile celorlalți.

Pe lângă aceasta, există lupte pentru putere. Cum trebuie tratate acestea?

Primele trei capitole din Efeseni au un aspect cosmic: cerul și pământul, domniile și stăpânirile. În partea a doua, Pavel coboară pe pământ, ocupându-se de două categorii de oameni: cei dinăuntru (iudeii, cei care dețin puterea în biserică) și cei din afară (păgânii convertiți, cei care sunt nerăbdători să fie aleși și să devină părtași la putere).

Primul păcat, cel care a introdus toată nefericirea din istorie, a fost o luptă pentru putere. Ea a fost aprinsă de un alt păcat mare – gelozia. Și continuă până astăzi. Suntem atât de umani, așa de păcătoși! „Toți avem picioare de lut până la umeri”, spunea Jack Provonsha.

Dar, în trupul Domnului Hristos, nu este loc pentru lupte pentru putere – nici la nivelul bisericii locale, nici la nivelurile superioare.

Dacă ținta noastră o constituie sentimentul de împlinire și puterea personale, vom ajunge ființe umane diforme, cu un caracter diform. Dacă avem scopul să facem tot ce putem să fi aducem pe cei căzuți la Domnul Hristos, vom crește în măsura plinătății Sale. Este ceva incomparabil să ne aruncăm într-o cauză mai mare decât noi înșine, dezvoltând orice potențial, orice dar. Și atunci, ce dacă „ți se ia dreptul”, dacă nu faci parte din structura puterii din biserică și privești din afară? Dacă știi că Dumnezeu te-a chemat, este destul. Lucrează pentru El.

Ce dacă ești „înăuntru”? Adu-ți aminte să te concentrezi asupra scopului de a-i aduce pe cei căzuți la Domnul Hristos. Fiind

conducători, scopul dv. este să-i împuterniciți pe alții, să recunoașteți talentele altora, să le stimulați creșterea și dezvoltarea, să-i așezați acolo unde pot să slujească cel mai bine, și nu să-i țineți jos. Este necesar să recunoaștem darurile spirituale oriunde ar putea să apară – în cei de alte rase, în femei, în cei cu infirmități.

Dacă Dumnezeu poate să folosească măgărițe și pietre ca să vorbească pentru El, atunci poate să folosească orice ființă umană consacrată Lui. Ținta trebuie să fie să ajutăm fiecare persoană să atingă nivelul maxim în dezvoltare, măsura plinătății Domnului Hristos.

Singura noastră siguranță este să privim permanent la Domnul Isus, Cel care S-a golit pe Sine și S-a umilit, luând chipul unui rob.

4. Domnul Isus a venit să unească toate grupările din biserică (vezi Efes. 2,11-18).

Astăzi, lumea este fragmentată în mii de părți – hutu și tutsi, sârbi și croați, bosniaci, kosovari și albanezi, iudei, creștini, musulmani și hinduși. Popoarele sunt sfâșiate de lupte rasiale și de clasă și pretutindeni în lume oamenii sunt separați de ziduri de ostilitate. Deseori, și biserica este dezbinată – de politică, de autoritate și de dorința de a stăpâni.

Isus a venit ca, în El însuși, să facă, din doi, din mulți, un singur om nou!

Pavel avea sarcina dificilă de a uni două grupări stăpânite de prejudecăți una împotriva celeilalte – iudeii și neamurile. Cum ar fi putut ei vreodată să se închine ca unul singur?

Dar, în Isus, s-a ajuns la o unire deplină. El este pacea noastră (Efes. 2,14). El a vestit pace ambelor părți aflate în conflict (vers. 17). Crucea este cea care vindecă vrăjmășia.

Dave și Margaret erau căsătoriți de opt ani. Amândoi aveau mult de lucru la serviciu. Margaret era stresată din cauza serviciului și pentru că mergea la cumpărături, gătea, spăla hainele, făcea curățenie și avea grijă de Danny, fiul lor de 6 ani. În viața ei nu exista mult timp pentru Dave și el a început să se simtă neglijat. Iubirea dintre ei s-a răcit.

Apoi Carol, colega de serviciu, s-a împrietenit cu Dave. Când el i-a destăinuit cât de iritabilă era Margaret, Carol i-a calmat nervii. Au servit masa împreună la birou, iar într-o zi au mâncat împreună în parc și au fost încântați. În mintea lui Dave au început să se audă semnale de avertizare, dar el le-a ignorat.

Între timp, Margaret i se părea tot mai puțin atractivă și, într-o noapte, Dave nu a ajuns acasă până la ora 2. Margaret l-a așteptat și era furioasă. El i-a spus că avusese de lucru peste program.

Dar Margaret a devenit bănuitoare și în curând a descoperit ce se întâmpla. Când l-a confruntat pe Dave, el s-a înfuriat și s-a mutat în apartamentul lui Carol.

Margaret era distrusă. Respingerea era mai amară decât moartea. Față de ea, Dave avea o viață – o femeie care îl iubea. Pe de altă parte, ea nu avea altceva decât pe micul Danny. Și-a concentrat toată iubirea asupra lui Danny, care, în timpul săptămânii, stătea cu mama, iar la sfârșit de săptămână, cu tatăl lui și cu Carol, fără să înțeleagă ce se întâmplă.

Într-o zi, mergând nesigur pe bicicletă, Danny a intrat pe stradă în fața unei mașini aflate în plină viteză. O ambulanță i-a dus trupul însângerat la spital. Doctorii au lucrat din greu, dar el a murit. Trupușorul său a fost îngropat în cimitirul de pe deal, chiar lângă oraș.

Lumina din viața lui Margaret s-a stins. Se

simțea rănită de două ori – respinsă de soț și lipsită de fiul său. Mergând la cimitir într-o seară, cu sufletul chinuit, s-a aruncat pe iarba proaspătă, pe mormântul lui Danny, și a prins în mâini firele reci de iarbă în timp ce plângea. Soarele a apus. A căzut roua. Ea nu le-a dat nici o atenție.

A simțit brusc o mână pe spate. A privit în sus și era Dave. Venise și el la mormânt ca să plângă. Privise la ea de mult timp. Într-o clipă, a înțeles suferința, pierderea și deznădejdea din viața ei și și-a dat seama ce îi făcuse. Și-a adus aminte de primii lor ani de iubire și dorea din tot sufletul să o mângâie, să îndrepte lucrurile.

Dave a izbucnit în lacrimi și a mărturisit răul pe care îl făcuse. Și acolo, pe mormântul fiului lor, Dave și Margaret s-au împăcat.

Sângele Domnului Hristos – moartea Sa – îi apropie pe cei care erau „depărtați” (Efes. 2,13). Isus a pășit în ostilitatea pământului împotriva cerului, a păcătoșilor împotriva lui Dumnezeu, a păcătoșilor împotriva păcătoșilor, a conducătorilor religioși împotriva Lui Însuși. Crucea este un paratrăsnet pe un deal, ridicat spre un cer întunecat, plin de mânie, încărcat de furie. Toată mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, toată furia păcătoșilor împotriva lui Dumnezeu, toată mânia păcătoșilor împotriva păcătoșilor și toată mânia demonilor au fost descărcate asupra lui Isus.

Aceasta l-a sfâșiat trupul. Dar, din coasta Sa străpunsă, curge un râu de sânge și apă, un râu de iubire care vindecă rănilor păcatului și ale urii, care topește și îndepărtează împotrivirea și îi unește pe oameni.

Beatrice Neall, în prezent la pensie, a fost profesor de Biblie la colegiu, misionar în Asia de Sud-Est și a scris câteva cărți. În prezent, ea și soțul său, Ralph, păstoresc o mică biserică adventistă din Lincoln, Nebraska, SUA. Adventist Review, 11 ianuarie 2001

Gândire ebraică... / Urmare din pagina 11

Finalitățile ei sunt statice, încremenite într-o idealitate vană. Pentru grec, educația este posibilă doar în spațiul inițiativ (*scholē*), o educație care ignoră practica și supralicitează, ierarhizând, teoria.

Scopul ei final este eliberarea spiritului din închisoarea materială a corpului. O pulverizare a ființei într-o lume a unei abstracțiuni inexistente, care este armonia universală. În ultimă instanță, o distorsionare a raportării la ființa umană reală și încercarea de a o duce spre un ce care nu există. Zădărnicia zădărnicii omenești.

Veți spune că avem de-a face cu o ducere la ultimele consecințe a celor două sisteme de gândire și a sistemelor educaționale care decurg din ele. Dar vă întreb: În realitate,

care este deosebirea dintre finalitatea abstractă și inexistentă a lumii și a omului, propusă de materialismul marxist și ciorba informă a finalității propuse de materialismul prosper? La criză, acesta este refuzat sau cade în vreo nirvana convenabilă, bazată pe aceeași darwiniană teorie a originilor, pe care o propagă cu sârg imensa majoritate a sistemelor educaționale contemporane.

Scriind despre locuitorii neobișnuiți ai insulei Pitcairn de la începutul veacului al XIX-lea, fratele Dumitru Popa face o remarcă de cel mai înalt interes: „Nici o școală din lume nu avea o clădire așa de mică, un singur învățător și o singură carte, Biblia. Dar tocmai acest lucru a fost cheia succesului. Întreaga educație era primită de pe paginile ei și nu se epuiza niciodată”¹.

Se pare că trebuie să ajungem din nou oamenii unei singure cărți.

Într-un articol viitor, vom încerca să reperăm urme ale gândirii grecești în gândirea noastră curentă, în cutumele sau în inovațiile noastre.

Dacă idealul care ne este propus este acela ca asemănarea noastră cu Dumnezeu să se manifeste în faptul că planurile noastre sunt chiar planurile Lui, iar gândurile noastre sunt gândurile Lui, înseamnă că acest ideal este realizabil. Cred că sugestiile de față sunt un instrument util în a descoperi în ce nu suntem asemănători cu El, ci am rămas prizonierii gândirii seculare.

¹ D. Popa, *Pitcairn*, (Casa de Ed. „Viață și Sănătate”: București, 1998), pag. 76

Beniamin Năstăsescu-Roșca este directorul Centrului Adventist de Resurse și Documentare (CARD).

Toți creștinii recunosc, într-o perfectă armonie, că începutul credinței lor este la Ierusalim. Aici Domnul Hristos a prezentat cele mai multe și mai importante predici, aici a instituit Cina Domnului, aici a murit și înviat, iar în aceeași cameră de sus S-a întâlnit cu ucenicii Săi după înviere, rostind: „Pace vouă!” Înainte de înălțarea Sa la cer, le-a transmis mandatul: „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8).

Ucenicii au fost strâns legați de Ierusalim. S-a înființat prima comunitate, care a crescut rapid de la 120 la 3.000 și la 5.000 de membri, apoi statisticile se opresc. Aici au fost primii martiri: Ștefan și Iacov. Cu timpul, comunitatea din Ierusalim scade, unii pleacă, iar alții se conformează standardelor vremii.

În timpurile noastre, venind dinspre marginile lumii, creștinii adventiști reînființează comunitatea apostolică, a creștinilor sabatarieni în Ierusalim. Două centre poartă același standard:

Advent House, o clădire frumoasă, din piatră – specificul Ierusalimului, construită în mod special, cu peste 70 de ani în urmă, în inima cartierului israelian. Cele trei niveluri – demisol, parter și etaj – adăpostesc sala de cult, Centrul Misiunii Adventiste din Israel, locuința pastorului și casa de oaspeți.

Centrul de studii este adăpostit într-o vilă turcească din inima cartierului arab. Este amenajat cu dormitoare și sală de cursuri pentru grupuri de pastori adventiști care vin pentru a studia la fața locului istoria, geografia și arheologia țării sfinte. Centrul aparține Conferinței Generale.

O comunitate de limbă engleză, cu membri aparținând multor popoare, se adună Sabat de Sabat în Advent House. Astăzi există a doua comunitate, numită Ierusalim-România. Este cea mai numeroasă comunitate. Dinamismul, cântările și frumoasa viață de grup îi atrag adesea și pe ceilalți.

Românii ascultau cu traducere predicile, până când, în mai 1999, s-au desprins din comunitatea engleză și se adunau în program separat, după terminarea programului comunității engleze. În luna iunie 2000, au avut loc alegerile și a fost constituit comitetul de conducere. Un tânăr român, care a primit botezul în Israel, a devenit prezbiter. Pe data de 3 februarie 2001, fratele Richard Elofer, președintele

Martori în Ierusalim

Traian Aldea

câmpului misionar, organizează oficial comunitatea română, cu 25 de membri și 15-20 de participanți fără scrisoare de recomandare.

Comunitatea adventistă română din Ierusalim reprezintă un pilon central al adventismului din Ierusalim, făcând cunoscut mesajul adventist în zeci de familii israeliene. Împreună cu comunitățile din Tel-Aviv, Petah Ticva și grupa din Haifa, formează districtul adventist de limbă română. Pastorul districtului este fratele Otinel Iancu.

Nu putem ști sigur dacă strămoșii noștri, dacia, au fost printre primele popoare care au primit creștinismul în secolul întâi după Hristos. Dar un lucru este cert: frații noștri români, răspândiți în lume de vicisitudinile vieții, au înființat o comunitate adventistă în inima Ierusalimului. Dorim să rămână credincioși, să țină sus standardul, să fie martori adevărați, până când, într-o zi, ne vom întâlni cu toții în Noul Ierusalim. Șalom!

Traian Aldea, pastor, a obținut gradul de master în istoria Siro-Palestinei, la Jerusalem University College.

O parte dintre membrii bisericii adventiste de limbă română din Ierusalim. Pe rândul din față, în partea dreaptă, sunt autorul și soția sa. În rândul din spate, a doua persoană din dreapta, este pastorul districtului, fratele Otinel Iancu.

"DE ȘAPTE ORI

„DE ȘAPTE ORI... TE LAUD”
(Ps. 119, 164)

LAUDA este izbucnirea spontană, izvorâtă din starea fundamentală de bucurie, recunoștință și mulțumire ce caracterizează poporul lui Dumnezeu în „ceasul judecării” (Apoc. 14,7). Actul de laudă implică cea mai strânsă părtășie cu Cel lăudat, care este Butucul viței (Ioan 15,4,5). Lauda de pe pământ este un ecou al celei din ceruri (Apoc. 4,11). Aici, pe pământ, este cel mai bine exprimată în adunarea credincioșilor, unde ea mărturisește despre poporul lui Dumnezeu, despre experiența și lucrarea Lui.

ȘAPTE reprezintă desăvârșirea, este măsura lui Dumnezeu (Matei 5, 48), este pecetea Sa în tot ce face pentru noi, în noi și prin noi.

Lauda și jertfa se îngemânează în mod desăvârșit prin Hristos în rodul mlădițelor.

O casă de rugăciune este rodul credinței și dragostei pentru Hristos, al sacrificiului depus, al timpului investit, al rugăciunilor înălțate, al lacrimilor vărsate, al valorilor materiale oferite, din puțin sau cu generozitate.

„De șapte ori... Te laud”:

1. „Te laud” pentru biserica Timișoara II „Betania” (inaugurată în 28 noiembrie 1998, pastor Mihai Maur). „Nava” de pe strada Independenței nr. 19 adăpostește la bordul ei, pe lângă biserica locală, și sediul Conferinței Banat, de unde „transmitem speranță excelent” în 117 biserici și 27 de grupe de pe întinsul celor 5 județe din vestul țării. În vacarmul orașului, „între atâtea zgomote”, zilnic, de aici pornește și se distinge „o voce”: „Radio Vocea Speranței”. Centrul de carte creștină „Viață și Sănătate” oferă literatură creștină sufletelor înfometate, iar „Familia Speranței” este gata să primească, prin „Grădinița Betania”, primii copilași.

1.

2.

3.

4.

... TE LAUD"

7.

6.

5.

2. „Te laud” pentru biserica din Fughiu, jud. Bihor (inaugurată în 2 decembrie 2000; pastor în timpul construcției Arpad Kovacs, pastor actual Emil Banga). O moștenire reînnoită după ani de zile de frați și prieteni ai bisericii, într-un locaș de închinare, ca o bijuterie, ne face să privim prin credință spre o altă moștenire nestricăcioasă și veșnică.

3. „Te laud” pentru biserica din Hășmaș, jud. Arad (inaugurată în 11 decembrie 1999, pastor Marcel Tărmure). „Dacă rămâneți în Mine.. cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15,7). Și frații au cerut o biserică și li s-a dat! Dar s-a dat și avertizarea: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15,5).

4. „Te laud” pentru biserica din Păuliș, jud. Arad (inaugurată în 9 decembrie 2000, pastor Teodor Trif). „De la vechi la nou se ajunge printr-o revoluție cu mari sacrificii”; aceasta avea să fie experiența palpitantă, trăită cu emoție, a fraților din Păuliș.

5. „Te laud” pentru biserica din Groșeni, jud. Arad (inaugurată în 25 decembrie 1999, pastor Abel Iștoc). În mod special, frații din Archiș aveau să experimenteze aici ce înseamnă să faci depuneri în „Banca Cerului”.

6. „Te laud” pentru biserica din Păuliș, jud. Arad (inaugurată în 22 aprilie 2000, pastor în timpul construcției Emil Jigău, pastor actual Emil Dulgheru). Experiența lor poate fi concretizată doar în câteva cuvinte: „Investind credință, banii vin pe urmă!”

7. „Te laud” pentru biserica din Cărmănești, jud. Arad (inaugurată în 31 octombrie 1998, pastor Ioan Sturz). Ascultându-le istoria, poți vedea cum un pelerinaj anevoios se încheie într-un impresionant templu adventist din centrul localității, o vie mărturie a modului în care Dumnezeu lucrează și conduce totul.

Cele șapte obiective sunt doar o parte din rodul de 16 biserici inaugurate în ultima vreme pe teritoriul binecuvântat al Conferinței Banat. Dumnezeu „zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă” (Ps. 33,9), și asta este minunat, de aceea „de 7 ori... Te laud”. În fața noastră stă de acum provocarea altor 32 de obiective și... pentru ceea ce vei face, Doamne, „de șapte ori în fiecare zi Te laud”.

Comitetul Conferinței Banat

Pastorul – învățător al neprihănirii

Ion Buciuman

„Cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.”
(Dan. 12,3)

Adânc în ființa umană, există nevoia de afirmare de sine și o adevărată vocație după strălucire. Păcatul a întunecat atât de mult lucrurile, încât această nevoie primară a devenit sursa principală a nelegiurii și a tuturor relelor. Cuvântul acestei făgăduințe poate fi primit și ca o chemare divină la slujba de învățător. Acceptându-l în umilință și consacrare, pastorul împlinește una dintre cele mai nobile lucrări, contribuind direct la multiplicarea numărului fiilor Împărăției. Cu tot riscul înălțării de sine, provocarea de a fi învățător merită tot interesul slujitorilor altarului.

Nevoia de învățători și ucenici

Rolul învățătorului spiritual cunoaște astăzi aceeași criză pe care o traversează orice învățător care se respectă și vrea să își împlinească lucrarea în mod conștiințios. Autoritatea sa ca persoană și autoritatea sa academică se află sub un foc continuu, alimentat de clasa extrem de exigentă, când e vorba de ceea ce i se oferă, și foarte rezistentă, când este vorba de ceea ce i se cere. Pe de altă parte, explozia mijloacelor de comunicație în masă creează o concurență neloială, căreia învățătorul îi face față cu greu. Democrația prost înțeleasă și greșit orientată nu-și are locul niciunde și cu atât mai puțin în lucrarea educativă a pastorului. Cu cât misiunea sa este mai dificilă și rezultatele lucrării sale mai slabe, cu atât este mai mare sentimentul de frustrare și neîmplinire pe care îl încearcă pastorul învățător. Cu toate acestea, nici pe departe nu ne putem lipsi de această latură a slujirii pastorale. Biserica are nevoie disperată de învățătură și de învățători, în toate ramurile ei de lucrare.

Rolul de viitor al pastorului de district este strâns legat de activitatea de formare, educație și instruire, în vederea cuprinderii în lucrare a tuturor resurselor umane disponibile. Institutul Internațional de Slujire Creștină, care va fi lansat în toamna aceasta, este răspunsul direct la această nevoie a bisericii, de pregătire și instruire permanentă. Aflându-ne în anul Școlii de Sabat, 2001, nu putem trece cu vederea nevoia uriașă de învățători, de care biserica duce lipsă. Progresul sau regresul Școlii de Sabat este strâns legat de calitatea lucrării și, implicit, a pregătirii instructorilor. Lucrarea tineretului și, practic, orice ramură a bisericii conțin această compo-

nentă permanentă a dezvoltării prin învățătură și ucenicie.

Cunoștințe și atitudini necesare

Un studiu de specialitate privind eficiența învățătorului ne comunică următoarele date, extrem de relevante. Ca urmare a transmiterii de informații, studenții sunt în măsură să rețină până la 80%, să practice până la 15% și să transmită mai departe până la 5% din cunoștințele primite. Când este folosită metoda demonstrației, nu se obține nici o îmbunătățire, iar atunci când experimentul practic este combinat cu analiza reacțiilor de răspuns, capacitatea de a pune în practică crește până la 80%, iar aceea a învățării altora, până la 15%.

S-a dovedit că metoda cea mai bună de transmitere a cunoștințelor este aceea de ucenicie dezvoltată în relația maestru-discipol. În acest caz, atât nivelul cunoștințelor, cât și capacitatea de a pune în practică, precum și cea de a-i învăța pe alții se situează în jurul valorii de 80% sau peste. Aceste date oferite de studiul în speță ne vorbesc despre natura procesului de învățare. Calitatea este determinată strict de materialul uman al studentului și de metoda folosită de învățător. Isus a înțeles acest lucru atunci când a preferat să-i ia pe ucenici cu Sine din loc în loc, învățându-i, într-un cadru neoficial, lucrurile privitoare la Împărăție, în loc să-și țină prelegerile în amfiteatre și instituții de învățământ. Acest lucru nu înseamnă că școlile nu sunt necesare, ci că metodele trebuie adaptate, ținând cont de natura umană a ucenicului. Pe această cale, după un ciclu de trei ani și jumătate, Isus a putut încredința lucrarea Sa publică în mâna urmașilor Săi, care s-au străduit să o răspândească cu repeziciune în toată lumea, într-o singură generație.

Observația că Isus era altfel decât învățătorii vremii ne pune pe gânduri, ne încurajează să încercăm să înțelegem în ce sens lucrarea de învățător a pastorului trebuie să fie diferită de aceea a învățătorilor contemporani. Deosebirea fundamentală a fost arătată chiar de Învățătorul oamenilor, care le spunea ucenicilor Săi: „Între voi să nu fie așa” (Mat. 20,26). El se referea la atitudinea învățătorilor de a-i considera pe ucenici inferiori și subordonați. În centrul atenției învățătorului creștin nu trebuie să se afle orgoliul său și nevoia lui de a fi respectat și laudat de oameni, ci nevoia ucenicilor de prietenie, înțelegere și acceptare. Rezerve inestimabile de înțelepciune și talent zac neactivate în viața multor tineri din generația noastră, care n-au beneficiat niciodată de

atingerea tandră și revelatoare a unui maestru autentic. Atunci când suspiciunea învățătorului face loc încrederii, iar mustrarea lasă loc încurajării, acest lucru va transforma ucenici simpli și nepromițători în bărbați și femei cu mare randament pentru cauza adevărului.

Înțelegerea faptului că mediul favorabil determină capacitatea creierului de a învăța îl va ajuta pe instructorul Școlii de Sabat să înțeleagă că lucrarea sa este făcută mult mai bine într-o relație de prietenie și părtaşie a grupei decât într-un cadru auster și rece, în care își impune personalitatea. Oamenii au nevoie de un climat de încurajare și confort emoțional și, în aceste „ferestre ale ocaziilor optime”, ei pot dobândi o sumă de cunoștințe și își pot forma o mulțime de deprinderi necesare lucrării, întrecându-se în mod vizibil pe ei înșiși. Toate aceste realități, dovedite de cercetarea științifică și puse în valoare de practica învățătorilor de succes, ne conving tot mai mult că învățătura se transmite cel mai bine atunci când învățătorul și ucenicii se dezvoltă împreună și învață din reușite și din greșeli.

Mai multe feluri de ucenici, același învățător

O analiză atentă a stilului de lucru promovat de Isus ne arată că fiecare ucenic beneficia de o legătură personală diferită cu Învățătorul. În timp ce Isus îi cunoștea foarte bine, El avea o preocupare personală, distinctă, pentru fiecare dintre ei și folosea metode adaptate specificului fiecăruia. Era foarte direct cu Petru, necruțând nici cele mai puternice cuvinte de mustrare, și extrem de atent și sensibil la structura de personalitate a lui Iuda, neoferindu-i nici cea mai mică ocazie de supărare. Această dispoziție de lucrare diferențiată este extrem de folositoare pentru învățătorul creștin.

Marlene D. Lefever, una dintre cele mai cunoscute producătoare de programe pentru instructorii de Biblie, crede că elevii/studentii se împart în patru categorii distincte. Unii sunt dominați de lumea simțurilor și

învață foarte bine într-o ambianță plăcută, care promovează relațiile interpersonale. Aceștia sunt curioși, pun întrebări și sunt ascultători foarte atenți. Ei înțeleg foarte ușor lucrurile de ansamblu, dar nu acordă prea mare importanță detaliilor. Totuși, ei pot cuprinde cu ușurință toate laturile subiectului prezentat. Ei sunt numiți ucenici *imaginativi*, din cauza imaginației lor foarte active.

Studentii *analitici* acceptă cu bucurie să primească informații verbale, pe care le analizează foarte exigent. Formele de învățare clasice și tradiționale prind foarte bine la această categorie. Ei sunt silitori, caută desăvârșirea și obțin de obicei performanțe deosebite la învățătură. Ei caută toate informațiile despre un anumit subiect

Rolul de viitor al pastorului de district este strâns legat de activitatea de formare, educație și instruire.

și sunt orientați în mod excesiv spre datele concrete ale subiectului. Nu recepționează cu bucurie, ba chiar pot să respingă metodele creative.

O altă categorie de ucenici este *condusă de judecata sănătoasă*. Ei doresc să verifice în ce măsură teoria prezentată se aplică în practică. Ei sunt preocupați chiar să verifice experimental fiecare lucru învățat. Învață foarte bine atunci când teoria și practica merg mână în mână. Ei preferă mai ales lucrurile care pot fi folosite de îndată în practică.

Autoarea crede că a patra categorie ar trebui numită studenții *dinamici*, deoarece pe ei îi preocupă acțiunea și ca atare caută să aplice imediat ideile noi pe care le află. Ei sunt foarte flexibili și dornici de schimbare și doresc să-și pună amprenta personalității în lucrurile noi pe care le creează.

Marlene Lefever crede că fiecare dintre cele patru categorii de studenți pune o întrebare diferită cu privire la ceea ce învață. Imaginativii spun:

„De ce am nevoie să știu acest lucru?” Ei caută să înțeleagă semnificația învățaturii pe care o primesc. Analiticii se întreabă: „Ce trebuie să știu?” Pe ei îi interesează conținutul învățaturii. Studenții conduși de judecata sănătoasă vor să știe cum funcționează sistemul învățat. Ei se bazează pe experiență. Iar dinamicii sunt preocupați de o nouă aplicare a teoriei, atunci când se întreabă: „Ce ar putea să devină sau cum ar putea fi schimbate lucrurile?”

Să aibă de-a face cu aceste patru categorii de ucenici deodată este o provocare foarte serioasă pentru orice învățător. Spațiul acestui articol nu ne permite să oferim instrumentele de identificare a tipului de student, dar pastorul învățător a câștigat deja o bătălie, dacă ar putea reține că oamenii pentru care lucrează și pe care vrea să-i formeze sunt diferiți unii de alții și altfel decât este el, dacă se întreabă în mod potrivit: „Cum să le fiu de cel mai bun folos? Care este modul prin care mă fac cel mai bine înțeles? Cum să împlinesc nevoile specifice ale tuturor ucenicilor?”

Pentru că Domnul îi precizează lui Daniel că aceia care vor învăța pe „mulți” să umele în neprihănire vor străluci ca strălucirea cerului și ca stelele, în veac de veac, învățătorul neprihănirii este dator să se intereseze de toate variantele posibile, atât în ce privește ucenicii, cât și în ce privește învățătura și modul de a o transmite.

Când înveți pe cineva să meargă, nu te mulțumești să îi lecturi academice despre mersul în două picioare și nici nu este suficient un curs de orientare cu busola. Ucenicii au nevoie să fie ținuti de mână, încurajați și însoțiți în încercările lor, aparent fără talent, de a umbla corect și repede. Aceasta se cheamă adevărata ucenicie. Așa a făcut Învățătorul oamenilor, iar pastorul, ca învățător al neprihănirii, nu are altă șansă decât să facă la fel și va avea răsplata vieții veșnice. Când lucrurile vor fi așezate din nou, abia atunci el va cunoaște adevăratele rezultate ale efortului său și se va bucura de munca sufletului lui.

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorale a Uniunii de Conferințe.

„Sola Scriptura”

Institutul Național de Studii Biblice prin corespondență

Beatrice Lospa

La 1 ianuarie 2000, se naștea la București Institutul de Studii Biblice prin Corespondență „Sola Scriptura”.

Un proiect al postului de radio Vocea Speranței București avea să devină, în numai câteva luni, izvorul cunoașterii de Dumnezeu. De la 300 de studenți în primul an, considerat de organizatori ca fiind experimental, cifra celor înscriși în al doilea an la Institutul „Sola Scriptura” a depășit 3000. Dacă în primul an studenții erau, în marea lor majoritate, din București și din împrejurimi, astăzi Biblia și acest institut au atins colțuri considerate inaccesibile din țară. De la Timișoara la Bacău, de la Satu Mare la Giurgiu, din cele patru colțuri ale României, vin zilnic zeci de scrisori cu solicitări pentru cursurile de la „Sola Scriptura”. Așadar, în anul 2001, suntem

în fața unui Institut Național de Studiere a Bibliei în cel mai adevărat sens. Dumnezeu este singurul care poate coordona mai departe, în timp și spațiu, această lucrare. Până în prezent, tot ce a făcut El s-a dovedit a fi desăvârșit.

Clase de studiu biblic au loc în fiecare duminică.

Deschiderea oficială 2001 a cursurilor

Deschiderea oficială a cursurilor Institutului Biblic „Sola Scriptura” a avut loc duminică, 4 februarie 2001, la sala ARCUB (fostă ARLUS) din capitală, într-o atmosferă festivă.

Circa 450 de studenți au participat cu această ocazie la un program susținut de profesorii Institutului „Sola Scriptura” și presărat cu muzică de cea mai bună calitate. Au fost prezenți, de asemenea, președintele Institutului, fratele Adrian Bocăneanu, și directorul rețelei de radio „Vocea Speranței”, Daniel Amarghioalei.

Gazda întâlnirii dintre profesori și elevi de la sala ARCUB a fost Mihai Gâdea, redactor la postul radio „Vocea Speranței”. Printre principalii protagoniști ai dimineții de 4 februarie 2001, s-au numărat profesorul Aron Moldovan, cu un curs demonstrativ de studiere a Bibliei, intitulat: „Isus Hristos, personajul central al Bibliei”, profesorul Lucian

Cristescu, coordonatorul unui seminar interactiv de studiu biblic personal, și profesorul coordonator Ernő

4 februarie 2001, deschiderea oficială a cursurilor

Szász, care a prezentat programul claselor de studiu și pe cel al studiilor biblice la domiciliu. Corul „Speranța”, dirijat de fratele Liviu Barbu, soprana Claudia Călin, Larisa Florea și Cătălin Gâtan au încântat publicul prin piesele prezentate.

Studenți la „Sola Scriptura”

Anul trecut, Nina Cernat, economistă, și soțul ei, Radu, jurist, în vârstă de 28 de ani, se declarau de religie ortodoxă. Iată ce spuneau ei:

Radu: „Consider că este bun orice studiu care este legat de Biblie. Eu sunt o persoană care știam încă dinainte de lucrul acesta și studiam Biblia, dar am simțit că este mai bine și mai normal să fac studiul acesta într-un fel organizat.”

Nina: „Pentru mine, este prima citire a Bibliei la rând și sper să finalizez această acțiune, deși recunosc că nu sunt chiar atât de consecventă ca acum câțiva ani; mai intervin probleme, serviciu, familie, dar mă țin aproape, și acesta este un lucru important și extraordinar.”

Anul acesta, i-am întâlnit pe Nina și Radu ca membri ai Bisericii Adventiste, în comunitatea Foișor-București. Ei sunt activi la Școala de Sabat, în corul comunității și în cadrul Institutului „Sola Scriptura”. Visul lui Radu este să ofere cărți prin bibliotecă mobilă.

„Sola Scriptura” în penitenciar

„O viață nu valorează nimic, dar nimic nu valorează cât o viață”, spunea demult cunoscutul André Malraux. Viața este un dar de la Dumnezeu pentru fi-

Nina și Radu de vorbă cu Florentina Adamescu, redactor la Radio Vocea Speranței.

ecare dintre creaturile Sale, însă omul este cel care decide în dreptul propriei vieți. Anul trecut pe vremea aceasta, când Institutul Național de Studiere a Bibliei prin Corespondență își deschidea sfios porțile, nici unul dintre organizatori nu s-ar fi gândit că poate pătrunde acolo unde, de obicei, este întuneric și la propriu, și la figurat: în penitenciar. Oameni considerați paria ai societății și-au deschis inima în fața lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. În penitenciare din toată țara, în Aiud, Gherla, Craiova, Codlea, mulți deținuți au spus: gata, s-a terminat cu ce este rău în viață. Și asta de când studiază Biblia. Iată un exemplu:

„Numele meu este Adrian Stroe și am 41 de ani, mă aflu în penitenciarul Rahova și sunt condamnat la detenție pe viață pentru fapte de care îmi este rușine. Provin dintr-o familie de intelectuali și am primit o educație aleasă referitor la comportament, însă ambianța familială, precum și anii mulți de școală nu m-au apropiat de Dumnezeu. Sunt de meserie inginer arhitect, dar asta nu mai înseamnă nimic acum. Am citit oferta Institutului Național de Studii Biblice prin Corespondență și îmi exprim dorința de a participa și eu ca elev-ucenic la acest program, pentru că, de când mi-am dăruit toată dragostea lui Dumnezeu, simt că m-am regăsit pe mine însumi.”

Curier pentru „Sola Scriptura”

Fiecare om are importanța sa de necontestat în ochii lui Dumnezeu. Cei 45 de nevăzători care au ales să studieze Biblia în cadrul Institutului „Sola Scriptura” au conștientizat cel mai mult acest lucru și datorită fap-

tului că dragostea oamenilor i-a ocrotit neîncetat. „Sola Scriptura” a fost alături de cursanții săi și la bine, și la rău. În cadrul Institutului de Studii Biblice prin Corespondență „Sola Scriptura”, funcționează și un serviciu de curier destinat, prin excelență, studenților nevăzători de la „Sola Scriptura”.

Aproximativ 32 de curieri, în marea lor majoritate studenți, dar și salariați și pensionari, lucrează pentru „Sola Scriptura”. Principala lor misiune este aceea de a trimite în timp util casetele audio pe care este înregistrată Biblia studenților cu acest handicap. Alături de casete, curierii poartă și diverse discuții legate de studii, fiind îndrumători desăvârșiți într-ale Bibliei.

Iată ce ne declară Mariana Ioana Minea, în vârstă de 52 de ani, nevăzătoare, de religie penticostală: „Am cunoscut Institutul de Studii Biblice prin Corespondență „Sola Scriptura” din întâmplare. Ascultam, într-o dimineață, postul de radio

Mariana Ioana Minea

Vocea Speranței și deodată am auzit un comunicat despre un studiu biblic pentru nevăzători. Imediat am pus mâna pe telefon să formez numărul indicat, dar m-am oprit. Dacă

era doar o impresie? Am așteptat până a doua zi și, pentru că anunțul s-a repetat, am sunat și minunea s-a produs. Aceste casete sunt o minune pentru mine, un curcubeu luminos, după o furtună neagră.

Biblia o cunoșteam de copil, dar nu-i acordam atât de multă importanță. Numai când ești disperat, atunci îți aduci aminte de Cuvântul lui Dumnezeu. După ce am urmat cursurile colegiului Mihai Viteazul, din București, am intrat la Facultatea de Litere din capitală, secția limbi romanice. Dar, încă din primul an de liceu, începusem să nu mai văd. Literele mi se dublau în fața ochilor, vederea mi se încetșoșă. În cele din urmă, doctorii mi-au stabilit diagnosticul – glaucom – cea mai năprasnică boală de ochi. Viața ratată, cariera ratată, familia spulberată și lumina luată, un moment în care deznădejdea cea mai cruntă m-a marcat. Aveam 21 de ani când s-a întâmplat nenorocirea, credeam în Dumnezeu și nu prea. Acum am 52 de ani și sunt fericită că trăiesc, chiar dacă nu mai văd. Cuvântul lui Dumnezeu m-a făcut să uit că nu mai văd. Casetele cu studiile biblice de la „Sola Scriptura” mi-au redat încrederea în viață și, cel mai mult, încrederea în Dumnezeu. Mulțumesc celor care au avut inițiativa înființării acestor cursuri pentru nevăzători. Sunt o mană cerească, un ajutor de neimaginat.”

Beatrice Lospa este directorul Institutului Național de Studii Biblice prin Corespondență „Sola Scriptura”.

CUM SĂ DEVIN MISIONAR „SOLA SCRIPTURA”?

Institutul Național de Studii Biblice prin Corespondență numără în prezent peste 3000 de studenți. Aceste rezultate au fost posibile datorită misionarilor „Sola Scriptura”. Și tu poți să devii un astfel de misionar. Completează couponul de mai jos și expediază-l pe adresa: Institutul „Sola Scriptura”, O. P. 9, C. P. 69, București. Vei primi, în cel mai scurt timp, materialele noastre, precum și graficul programelor de pregătire.

Nume și prenume _____
 Data nașterii _____ Profesia _____
 Activitatea în biserică _____
 Data botezului _____ Adresa _____
 Nr. de tel. _____

A descoperi binele din rău

Victor Parachin

Margaret Rudkin trăia o viață foarte prosperă. Starea materială a soțului său le permitea, lor și celor trei copii, nu numai o locuință stil

Tudor, în Connecticut, dar și un vechi conac în Irlanda și o casă nouă în Florida. Atunci, două catastrofe au lovit familia Rudkin, una după alta. Prima a fost marea depresie economică; ea a măturat toate resursele financiare ale familiei. A doua a fost descoperirea faptului că cel mai mic copil era foarte bolnav. El avea o alergie severă la diverse alimente obișnuite, inclusiv la pâinea produsă în brutăriile din vremea aceea.

Dna Rudkin a început să pregătească pâine acasă, folosind o seră abandonată, aflată pe terenul familiei. Rețeta a fost cea pe care o învățase de la bunica ei. Bunica folosea făină măcinată la piatră, melasă, miere de albine și alte ingrediente sănatoase și naturale. Nu numai că fiul lui Margaret savura această pâine, dar și starea de sănătate se îmbunătățea permanent.

Dna Rudkin a dăruit din pâinea ei și vecinelor și s-a dus vestea despre calitatea și gustul excelent al acestei pâini de casă. Curând, cocea atât de multă pâine, încât a trebuit să angajeze oameni care să o distribuie. Și, bineînțeles, nu putea să mai dăruiască, ci a început să vândă.

Într-o zi, dna Rudkin a luat câteva pâini și le-a dus la New York, la o expoziție. Aici, s-a vândut nu doar repede, ci și la preț dublu. Spre marea lor uimire,

membrii familiei au descoperit că porniseră deja o afacere. Au numit compania lor după numele fermei: Pepperidge Farm. Vânzările au continuat să crească, deseori dublându-se, triplându-se, an după an. Și pâinii de casă, de la început, s-au adăugat mai multe produse de brutărie. În 1960, familia Rudkin a vândut afacerea companiei Campbell Soup, cu 28 milioane de dolari.

Această istorisire adevărată este o puternică dovadă că fiecare criză conține o

ocazie. Biblia ne reamintește că poverile pot deveni binecuvântări și suferința poate fi transformată într-un câștig. Frații lui Iosif l-au vândut ca să devină sclav în Egipt, dar el a ajuns prim ministru. El le-a spus fraților săi: „Voi ați vrut să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a vrut să-mi facă bine” (Gen. 50,20).

*Acest articol a apărut în revista
Signs of the Times, octombrie 2000*

Traducere de dr. Mihaela Dinu, din Tecuci, Galați

Valoarea unei moșteniri

Daniel Delcea

Era seara târziu când Tomas, un băiat de 19 ani, a ajuns acasă. Expresia feței îi trăda neliniștea din suflet. Chiar în ziua aceea, în urma unei izbucniri de furie, șeful i-a spus că este ultima zi de lucru în unitatea lui. Cu cinci luni în urmă, se angajase cu dorința să plătească, în timpul cel mai scurt, datoriile pe care tatăl lui le lăsase la moarte. Iar acum era fără speranță.

Ca să-și mai alunge singurătatea și neliniștea, a deschis cutia de scrisori așezată în colțul din dreapta al porții. De mult nu-i mai scrisese cineva, dar acum primise o scrisoare. De unde ar putea fi? De la mătușa...! Ce-ar putea ea să-mi spună? Și, cu un gest de dispreț, a aruncat scrisoarea pe masă, lăsând-o pe altă dată. Când, în sfârșit, a reușit să o citească, a descoperit cu mare surprindere următorul mesaj: „Dragă Tomas! Întrucât singurul meu băiat a decedat în urma unui accident de mașină, m-am hotărât să-ți las ție toată moștenirea primită de la părinții mei. Dacă vrei, vino să perfectăm actele de înfiere”.

După ce a devenit proprietar, Tomas s-a dezvoltat foarte repede și, într-un timp record, a ajuns concurentul numărul 1 al fostului său șef. Și aceasta, doar printr-o moștenire.

Este foarte adevărat că mulți oameni nu știu să folosească valoarea unei moșteniri. Unii își fac un zeu din ea, alții o irosc cât ai clipi din ochi, iar alții o folosesc chiar spre pierzarea lor. Puțini sunt aceia care știu să o pună în valoare, făcând din ea o binecuvântare.

O moștenire vie

Înțeleptul Solomon ne vorbește despre o moștenire de o valoare rareori înțeleasă și folosită la potențialul ei maxim: „Iată, **fiii sunt o moștenire** de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplătă dată de El. Ca săgețile în mână unui războinic, așa sunt fiii născuți la tinerete. Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei! Căci ei nu vor rămâne de rușine, când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă” (Ps. 127,3-5).

Valorificată la maximum, această moștenire poate aduce succesul, biruința și fericirea. Solomon întărește acest lucru când spune: „Un fiu înțelept este bucuria tatălui său” (Prov. 15,20). Entuziasmul, energia și talentele pe care le au tinerii îi califică într-adevăr să fie cei mai potriviți pentru confruntarea cu vrăjmașul. David a demonstrat acest lucru când a devenit o săgeată în tolba lui Saul, aducând biruința în tabăra lui Israel (vezi 1 Sam. 18,7).

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România a primit o moștenire mare și prețioasă de la Domnul. Există cel puțin 20.000 de copii și tineri care trăiesc în biserica noastră și se bucură de avantajele ei. Nu 20.000 de

dolari sau de lire sterline, nici chiar 20.000 de talanți de aur, ci mai mult – 20.000 de copii și tineri. Este o moștenire vie. Cine ar putea estima valoarea ei adevărată? Viitorul acestei biserici și succesul ei în fața vrăjmașului depind de modul în care ea dezvoltă și administrează această comoară de mare preț. Însă, ca oricare altă moștenire, și aceasta poate fi zeificată, neglijată sau chiar ruinată. Satana lovește cu mare furie în generația tânără, tocmai pentru că vede în tineri concurentul numărul 1 în confruntarea finală dintre bine și rău.

Evidențiat prin moștenire

Orice moștenire materială ajută la evidențierea publică a beneficiarului, făcând din acesta o persoană de succes, demnă de încredere pentru a i se cere sfat. Solomon recunoaște că fiii, primiți ca moștenire de la Domnul, au această putere de a asigura succesul public al părinților lor: „Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei [fiii]! Căci ei nu vor rămâne de rușine, când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă” (Ps. 127,5). În cetățile antice, poarta era locul unde se realiza comerțul și se efectuau judecățile. Acolo veneau judecătorii și rosteau sentințele (vezi 1 Împ. 22,10; Amos 5,10.12.15). În controversele purtate în public, la poarta cetății, caracterul copiilor și abilitățile însușite prin educație erau o mărturie în favoarea părinților lor.

Calitatea vieții copiilor este o dovadă a înțelepciunii părinților lor. Acest lucru îl recunoaște și apostolul Pavel, când îi oferă lui Tit unul dintre criteriile după care să aleagă un prezbiter: Să aibă „copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare” (Tit 1,6). Acest principiu se manifestă chiar și în relația dintre om (ca fiu) și Dumnezeu. Domnul Hristos mărturisește aceasta când spune: „Ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Mat. 5,16). În acest fel, timpul investit în educația copiilor se transformă într-o mare binecuvântare pentru părinți.

Poate ne este greu să acceptăm că acest principiu se aplică și în viața bisericii. Fala bisericii constă în calitatea vieții copiilor ei. Când societatea va recunoaște că această biserică poate să educe copii și tineri mult mai valoroși decât copiii educați în alte instituții, atunci societatea se va îndrepta cu un interes deosebit către biserică ce susține educația lor. Ținând cont de acest fapt, se impune o atenție deosebită în educarea copiilor și, conform principiului menționat mai sus, biserica nu va rămâne de rușine, când va vorbi cu vrăjmașii ei „la poartă”. Biserica se va evidenția prin copiii și tinerii ei.

Tineri în misiune

Recunoscând această realitate, Biserica Adventistă a susținut dezvoltarea departamentului de tineret, cu toate asociațiile acestuia: licurici (7-10 ani), exploratori (11-15 ani), companioni (16-19 ani), seniori (20-30 ani), AMiCUS (studenți). Prin diverse activități de părtășie, recreere și studiu, aceste asociații ajută biserica să-și umple tolba de săgeți cu tineri și copii. Iar prin proiecte de slujire și misiune organizate cu tinerii și copiii, asociațiile **aruncă** săgețile pentru a străpunge inima firească a celor care sunt insensibili și poate chiar batjocoritori la apelurile adulților. Foarte des se întâmplă ca, în urma acestor activități, multe persoane să rămână impresionate de manifestările tinerilor și să caute ei înșiși biserica sau să-și orienteze tinerii sau copiii către asociațiile de tineret din cadrul acestei biserici.

În continuare, voi enumera câteva tipuri de activități prin care asociațiile de tineret ajută la realizarea misiunii bisericii.

1. Promovarea adevăratelor valori. Acest lucru s-a făcut cu mare succes prin câteva evenimente mari. În septembrie 1999, aproape cinci mii de tineri au mărturisit, prin scrierea Bibliei din memorie în 28 de minute, că Biblia este singura sursă a valorilor morale autentice. În primăvara anului 2000, câteva mii de copii și tineri au dat un vot public împotriva folosirii drogurilor, cu ocazia acțiunii „Ocolul pământului în 200 de minute”. În luna decembrie a anului 2000, corul Sanctus, format din studenți ai asociației adventiste AMiCUS, a traversat întreaga țară, organizând o pleiadă de concerte de înaltă clasă, prin care a înălțat adevărata muzică înaintea a mii de oameni. Anul acesta, în luna aprilie, mulți tineri din toată țara se unesc într-un tur de ciclism „Ștafeta păcii”, prin care vor accentua nevoia unor relații solide între oameni. Cu siguranță că toate aceste evenimente au atras și vor atrage în continuare atenția a mii de oameni către Biserica Adventistă, care îi promovează pe acești tineri.

2. Slujire. Dacă activitățile din prima categorie au loc doar din când în când, cele care urmează sunt realizate în mod frecvent. Unii copii aleg să adopte un bătrân sau un copil orfan pentru o perioadă delimitată – o lună, un an. În cadrul proiectului TinSerV, tinerii merg chiar mai departe, adoptând o localitate. Pentru o săptămână, ei slujesc nevoilor oamenilor, urmând ca, an după an, să se întoarcă în acel loc și să lucreze în același fel. Alții preferă să ofere hrană și îmbrăcăminte săracilor, să facă curățenie într-un parc, pe o stradă sau în casele celor neputincioși, să viziteze orfelinate, azile de bătrâni, spitale... Dacă ați ști câte lacrimi de bucurie s-au vărsat în urma acestor proiecte și câte cuvinte de mulțumire și de apreciere au fost rostite la adresa părinților care i-au crescut pe acești copii!

3. Misiune. Întrucât sunt organizați pe grupe, cluburi și zone, copiii sau tinerii se pot mobiliza foarte ușor în pregătirea unei evanghelizări. Și, de multe ori, o fac într-un mod foarte atractiv și cu succes. De pildă, în București, foarte mulți invitați de la proiectul „Fapte 2000” au venit în urma activităților stradale organizate anterior de asociațiile de exploratori și companioni. Interesant este și faptul că, din ce în ce mai mult, copiii și tinerii sunt orientați în misiune către cei de aceeași vârstă cu ei. De exemplu, exploratorii și licuricii organizează activități în natură sau expoziții cu creațiile lor, la care invită copiii din localitate. Studenții adventiști organizează seminarii cu subiecte de larg interes în multe centre universitare. În același scop, începând cu 15 aprilie 2001, tinerii vor relua seminarul de tineret „Raliul vieții”.

4. Grupa. Pe lângă rolul educativ și de formare, întâlnirea constantă a grupeii, părtășia dintre membrii ei și programul în sine este și un mijloc sigur de evanghelizare. Acolo unde se lucrează cu pasiune, grupele de copii sau tineri au devenit adevărate puncte de atracție pentru copiii neadventiști și pentru părinții lor. În prezent, există sute de părinți care

nu împărtășesc doctrina acestei biserici, dar își aduc în mod regulat copiii la întâlnirile de club ale acestor asociații. Este încântător să-i vezi pe acești părinți aducându-și copiii cu mașina până la ușa bisericii și radiind de bucurie când văd fericirea copiilor lor la momentul plecării. Mulți părinți au luat contact pentru prima dată cu biserica pe această cale.

Prin toate aceste activități, copiii sau tinerii nu fac altceva decât să atragă atenția societății către părinții care i-au crescut, către biserica ce îi susține pe părinți în eforturile lor, cât și către Dumnezeu care conduce această biserică. Căci „un fiu înțelept este bucuria tatălui” său (Prov. 10,1).

De la Domnul

De câte ori nu visăm la fel și fel de lucruri, pe care, zicem noi, dacă le-am avea, am impresiona lumea. Chiar dacă tehnica de vârf și arhitectura plăcută a instituțiilor sau a bisericilor noastre au rolul lor în succes, adevăratul lucru care ne va evidenția în fața societății este moștenirea primită de la Domnul – copiii și tinerii noștri care, dacă sunt bine educați, vor fi o mărturie vie a principiilor sănătoase de educație lăsate de Dumnezeu prin Biblie. Succesul depinde de lucrurile pe care le preferăm: moștenirea de la oameni sau moștenirea de la Dumnezeu; depinde în ce vom investi mai mult: în copii și în tineri sau în alte lucruri.

Îmi place să cred că activitățile programului de tineret pot declanșa împlinirea profeției făcute de Ellen White: „În viitorul apropiat, mulți copii vor fi dăruiri cu Duhul lui Dumnezeu și, proclamând adevărul, vor face o lucrare care, la vremea aceea, nu va putea fi făcută de membri mai în vârstă ai bisericii” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pag. 136).

Ajută-ne, Doamne, să fim buni ispravnicii ai moștenirii Tale și, la venirea Ta, să ne poți spune: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Stăpânului tău...”

Daniel Delcea este directorul Departamentului Tineret al Conferinței Oltenia.

Școală pentru toți

Ernö Szász

„Nu ar trebui să fie nici o întârziere în acest efort bine plănuț de a-i instrui pe membrii bisericii”
(Mărturii, vol. 9, pag. 98).

Chemarea lui Dumnezeu la redeșteptare și reformă se va realiza în măsura în care biserica va lua în serios importanța biblică a laicilor, în măsura în care se va întări conștiința trimiterii divine și în măsura disponibilității membrilor bisericii de a răspunde cu: „Iată-mă, trimite-mă!”, punându-și darurile spirituale primite pe altarul slujirii lui Hristos și a celor cu care El Se identifică.

Cum stați cu darurile spirituale?

Dr. Gottfried Oosterwal, fost profesor de misiologie la Universitatea Andrews, S.U.A., povestea că într-o comunitate s-a încercat ca fiecare să descopere darul de care dispune. La un moment dat, o femeie în vârstă, cu lacrimi în ochi și cu buze tremurând, a spus: „Nu am nici un dar”. Imediat s-a ridicat o soră mai tânără și a spus: „Soră, aveți darul de a scrie scrisori misionare. Eu sunt rodul scrisorilor dv. misionare”. Cum stați cu darurile spirituale?

Prin botez, un om devine membru în poporul ales al lui Dumnezeu. Noul Testament învață că, prin botez, omul beneficiază de darurile Duhului Sfânt, care corespund cu educația, caracterul și interesul persoanei respective. Aceste daruri nu sunt proprietatea lui, ci a bisericii, care este trupul lui Hristos. Persoana născută din nou trebuie să folosească aceste daruri pentru zidirea trupului lui Hristos. Fără ezitare, ar trebui făcut un inventar, personal și pe comunitate, al darurilor spirituale. Vom observa că darurile sunt multiple și diferite. Unele dintre aceste daruri sunt pentru zidirea, dezvoltarea trupului lui Hristos, iar altele, pentru a fi folosite în beneficiul lumii, în lucrarea de vestire a Evangheliei.

Fiecare biserică locală ar trebui să studieze fără întârziere și cu multă atenție 1 Corinteni 12 și 13, precum și Efeseni 4. Aici, Pavel vorbește despre darurile care au fost date membrilor bisericii pentru slujire. Prin studiu, rugăciune și post, biserica locală va descoperi bogăția darurilor de care dispune.

În al doilea rând, avem obligația să dezvoltăm aceste daruri, ca ele să devină cât mai utile. Pastorul, ca reprezentant special al bisericii,

trebuie să cunoască rolul important al laicilor și să pregătească planuri înțelepte, bazate pe darurile spirituale existente în comunitate.

În al treilea rând, membrii bisericii trebuie să așeze pe masa schimbătorului multitudinea darurilor cu care Dumnezeu i-a înzestrat. El a chemat biserica pentru lucrare misionară. Pentru realizarea mandatului misionar, i-a înzestrat pe credincioși cu darurile spirituale necesare. Semnul distinctiv al apartenenței la poporul ales constă în înrolarea membrilor în slujirea misionară.

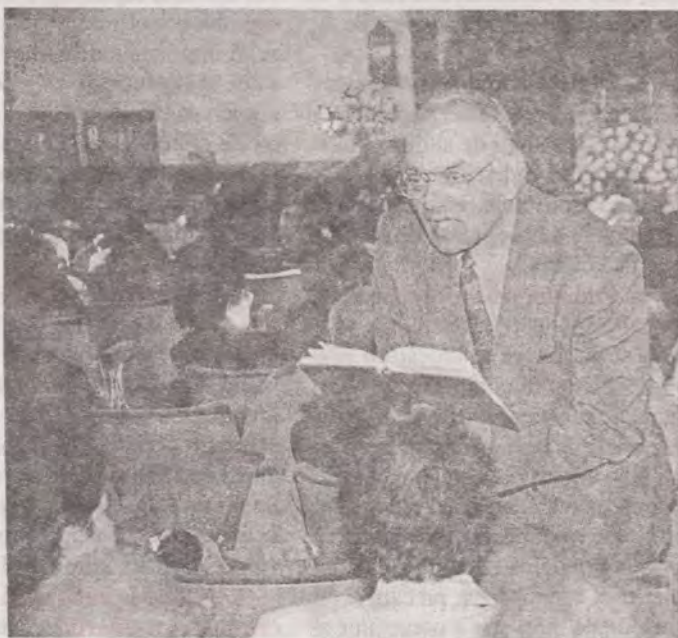
Slujirea eficientă impune instruire temeinică

„Mulți ar fi dispuși să lucreze, dacă ar fi învățați cum să înceapă” (*Counsels on Stewardship*, pag. 59).

„Cel mai mare ajutor care poate fi dat poporului nostru este acela de a-l învăța să lucreze pentru Dumnezeu și să depindă de El” (*Mărturii*, vol. 7, pag. 22).

În lumina acestor sfaturi inspirate, Uniunea noastră a adoptat programul Conferinței Generale – *Institutul Internațional de Slujire Creștină (IISC)* –, care este „umbrela” sub care se pot oferi diferite programe de instruire adecvate domeniului Misiunii Globale.

Programul IISC vine în întâmpinarea nevoilor existente. Biserica Adventistă este o biserică în dezvoltare. Pe măsură ce numărul membrilor crește, biserica are nevoi mai urgente decât oricând. IISC va împlini

următoarele nevoi:

1. Nevoia de instruire a noilor membri pentru a fi credincioși Domnului.

2. Nevoia de conducători mai instruiți, care îi pot pregăti pe membrii noi.

3. Nevoia de mai mulți conducători înzestrați să facă evanghelizare personală și publică.

4. Nevoia de mai mulți conducători specializați în instruirea copiilor, a tinerilor și a adulților.

5. Nevoia de mai mulți conducători laici, care să lucreze împreună cu pastorii în vederea împlinirii mandatului Evangheliei.

Scopul IISC este să îi pregătească pe membrii adventiști de pretutindeni pentru a contribui la creșterea spirituală și numerică a bisericii lui Hristos. Obiectivele specifice ale institutului sunt următoarele:

1. Să-i ajute pe membrii bisericii să descopere, să dezvolte și să folosească mai eficient darurile lor spirituale.

2. Să asigure instruire profesională pentru toți membrii bisericii.

3. Să stabilească planul de studii, cu aportul și sub îndrumarea directă a membrilor bisericii locale și a pastorilor.

4. Să pregătească membri capabili, care să instruiască la rândul lor pe ceilalți membri din bisericile locale.

5. Să devină un centru de resurse pentru cei ce doresc să conducă astfel de activități de slujire.

Având în vedere diversitatea darurilor spirituale, institutul oferă alternative de programe de instruire. Iată câteva:

1. Conducerea în biserică locală. Răspunderile și sarcinile cu care se confruntă conducătorii bisericii locale sunt complexe și solicitante. Participanții la curs vor învăța metodele de bază necesare pentru a sluji cu eficacitate ca președinte de comitet, prezbiter, diacon, diaconesa și alte răspunderi asemănătoare, prin deprinderea tehnicilor de conducere și administrare, precum și prin metode de motivare a oamenilor și

prin tehnici relaționale personale.

2. Evanghelizare personală.

Această specialitate oferă instrucțiuni despre vizitarea din casă în casă, despre conducerea de adunări evanghelice și de seminarii, despre predarea de studii biblice, despre distribuirea de literatură, despre formarea de „ucenici”, despre obținerea de decizii pentru Hristos, pe lângă alte domenii înrudite: semănarea seminței, întreținerea ei și secerișul.

3. Evanghelizare publică. Acest curs ne învață cum să pregătim predici, cum să predicăm eficient și cum să organizăm adunări evanghelice. Sunt prezentate principiile de bază ale vorbirii în public.

4. Educația religioasă a adulților. La această specialitate, cursanții

Institutul Internațional de Slujire Creștină (IISC) este „umbrela” sub care se pot oferi diferite programe de instruire adecvate domeniului Misiunii Globale.

vor dobândi capacitățile necesare dirigintei Școlii de Sabat, instructorului din Școala de Sabat, conducătorului unei grupe de cultivare spirituală din cămin, unei grupe de studiu biblic din cămin și altor activități de grup înrudite. Slujirea grupeii mici este vitală pentru activitățile de cultivare spirituală și de seceriș ale bisericii locale.

5. Educația religioasă a copiilor. Slujirea nevoilor copiilor în Numele lui Hristos constituie o stăruință vitală și provocatoare. Acest curs ne învață cum să-i înțelegem și cum să comunicăm cu copiii și cum să conducem eficient diferitele secțiuni ale Școlii de Sabat. Această specializare se concentrează asupra grupeii de vârstă cuprinsă între 0 și 14 ani.

6. Educația religioasă a adolescenților și a tinerilor. Slujirea tinerilor,

biserica de azi și de mâine, este o lucrare impresionantă. Vom învăța cum să atingem inimile lor prin intermediul Școlii de Sabat a tinerilor, prin misiunea externă și prin devoțiunea personală. Vom învăța principiile de bază pentru a veni în întâmpinarea nevoilor tinerilor din biserică. Această specialitate se ocupă de tinerii de la 15 ani la tinerii adulți.

Cursanții vor parcurge patru cursuri de bază și alte șase de specializare pentru domeniul ales. Personalul didactic al IISC constă din responsabilii Uniunii, ai conferințelor, profesori de la Institutul Teologic, pastori calificați și membri laici cu experiență.

După parcurgerea cursurilor de instruire stabilite pentru o anumită specializare și a cursurilor de bază, participantul poate fi considerat absolvent și, cu ocazia unui serviciu special, va primi un certificat de absolvire eliberat de conferință. Cu acea ocazie, se va cere binecuvântarea Spiritului Sfânt, care să îl împunternicească în slujire. Participanții vor fi ajutați să pună în practică, în biserică locală, cunoștințele acumulate în timpul instruirii.

Această școală pentru toți își va deschide porțile în septembrie a.c. În prezent, lucrăm la traducerea cursurilor. În perioada 2-15 septembrie la Cernica, iar între 9 și 15 septembrie la Stupini, vom lansa programul de instruire al IISC prin formarea celor care vor forma alți instructori, urmând ca apoi IISC să vină aproape de cei interesați, la nivelul districtelor misionare și chiar pastorale. Cu ajutorul lui Dumnezeu, se dorește ca sfatul inspirat să devină o realitate: „Fiecare biserică locală ar trebui să fie o școală de formare a lucrătorilor creștini” (*Christian Service*, pag. 59).

Prin urmare, se impune ca, fără întârziere, în fiecare biserică locală, toți membrii să devină conștienți de darurile spirituale cu care au fost înzestrați, să fie motivați și instruiți în vederea slujirii.

Ernö Szász este directorul Departamentului Școala de Sabat și Activitatea Laicilor al Uniunii de Conferințe.

Soția levitului

Un portret al crucii, prin tragedia umană crudă

Jean Sheldon

Descrierea, aflată în Judecatori 19-21, seamănă cu o relatare a unui detectiv.¹ Fiecare personaj execută un rol ambiguu într-o acțiune în care nevinovăția și vinovăția sunt neclare. Și totuși, simplele detalii trădează evenimente adevărate, în care oameni reali trăiesc sau produc atrocități teribile fără un final mulțumitor, nici vorbă de o soluție pașnică. Istoria se termină cu o concluzie obsedantă: „Pe vremea aceea, nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce-i plăcea”.²

Evenimentele însele încep să se desfășoare la fel ca în ciorna după notele unei jurnaliste, din care ea va scrie un articol senzațional: Un levit care locuiește în ținutul de deal al seminției lui Efraim are o concubină/soție. În mod clar supărată pe stăpânul/soțul ei, ea se întoarce la familia sa, în ținutul seminției lui Iuda. Patru luni mai târziu, levitul merge după ea să-i vorbească inimii. În loc de aceasta, el vorbește doar cu tatăl ei și niciodată cu ea, cât timp se află acolo. Deși este evidentă reținerea tatălui să o lase să plece, levitul pornește în cele din urmă cu ea spre casă.

Tragedia

După-amiază târziu, ei se apropie de cetatea canaanită Iebus, un loc de poposire firesc. Dar, contrar protestelor servului său, levitul insistă să meargă mai departe, până la cetatea beniamită Ghibea. Ajungând acolo spre seară, călătorii stau jos în piață, sperând că va veni cineva de la câmp și îi va invita acasă.

Un efraimit mai în vârstă, care locuia printre beniamiti, îl vede în cele din urmă pe levit și îl invită acasă. Îngrijorarea lui cu privire la planurile levitului de a rămâne în piață pe timpul nopții este prima sugestie din istorisire că Ghibea nu reprezintă un loc sigur.

În timp ce gazda stă la masă cu levitul, în locuința sa, oamenii stricați din cetate încep să bată cu putere în ușă. Ei îi cer gazdei să-l scoată afară pe oaspetele său – pe levit – ca să poată abuza sexual de el în cursul nopții. Gazda refuză, oferindu-le gloatei pe fiica lui și pe soția levitului, în mod clar pentru a-și satisface plăcerea cu ele. Când mulțimea refuză „cadoul”, intervine levitul. Mai întâi, el o apucă (un termen folosit pentru asalt) pe concubina lui, apoi o aruncă afară (un termen folosit și pentru actul divorțului) mulțimii, care o violează în grup toată noaptea.

Descrierea torturii și a violului în grup este cuprinsă într-o singură propoziție scurtă. Această concizie este cumva un indiciu al unei nepăsări (ei, era doar o soție nelegitimă) sau al unei încercări intenționate de a estompa ororile a ceea ce trebuie să fi fost cea mai lungă, cea mai îngrozitoare noapte din viața acestei femei? Sau este doar o concentrare a intensității tragediei?

De aici, povestitorul înaintează lent și subliniază

rezultatele acelei nopți lungi pe fondul apariției zorilor: „Ei s-au împreunat cu ea și și-au bătut joc de ea toată noaptea

până dimineața:

Și i-au dat drumul *când se lumina de ziuă.*

Către ziuă, femeia aceasta a venit

Și a căzut la ușa casei omului la care era bărbatul ei, și a rămas acolo *până la ziuă*” (Jud. 19,25.26).

Era în viață? Era moartă?

În vechime, în Orientul Apropiat, soarele era cel care descoperea faptele rele făcute în timpul nopții. Aici, lumina se îndreaptă spre cei care au luat parte la viol, în timp ce ei se furișează în întuneric, asupra corpului femeii care zace încovoiată, distrusă și expusă în fața primelor raze ale soarelui, iar apoi asupra mișcărilor sale chinuitoare – ea se ridică încet, pe mâini și pe genunchi, apoi în picioare, și se târăște dureros către casă. În acea casă, într-o deliberată inconștiență cu privire la suferința sa, gazda și soțul ei încă dorm. Abia mergând, ea ajunge în fața casei. Cade chiar lângă țintă și, cu ultimul dram de putere, își întinde mâinile, căutând ușa. Nereușind nici aceasta, degetele ei abia dacă ating pragul. Ea zace acolo inertă, rece, în formă de cruce, până când soarele se ivește deplin.

Acțiunile sale reprezintă singura „declarație” pe care o face femeia în întreaga istorisire.

Acesta este momentul în care soțul său îi vorbește pentru prima și ultima dată. Când se scoală, levitul se pregătește să-și continue călătoria. El deschide ușa, iese din casă, descoperă că drumul îi este blocat de trupul soției sale și pronunță aspru câteva cuvinte scurte: „Scoală-te! Haidem să mergem!”

Cruzimea lui totală și rece exacerbează problema vinovăției în relatarea aceasta. Acțiunile sale ulterioare o evidențiază și mai mult. Și iarăși există ambiguitate. Femeia era moartă sau nu? Traducerea greacă (Septuaginta) răspunde „da”; Biblia ebraică lasă întrebarea deschisă. Ceea ce știm din ambele rapoarte este că levitul i-a luat corpul, l-a pus pe măgar și s-a îndreptat spre casă. Când a sosit, a luat un cuțit, i-a tăiat corpul în douăsprezece bucăți și le-a trimis fiecareia dintre cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

Situația scăpată de sub control

Șocate de primirea unui astfel de colet, unsprezece seminții se adună și îi cer levitului o explicație.

Aici istoria se schimbă. În gura levitului, detaliile sunt colorate și chiar falsificate. Crima nu o reprezintă violul și omorârea femeii, ci mai degrabă intenția de a

ucide un sfânt, și anume pe levit. În locul unei gloate locale, conducătorii sau locuitorii cetății sunt cei care au comis fapta.

Aceasta a dus ulterior la războiul împotriva seminției lui Beniamin – un singur discurs rostit de personajul central al istorisirii (versiunea lui), care nu a fost martor, ci doar s-a recomandat ca fiind victima. Și războiul a ajuns să fie justificat ca un act de punere în afara legii (practica de a consacra pentru distrugere o persoană sau o localitate, pentru un păcat precis). În tratarea acestui caz, au fost încălcate câteva porunci clare din Vechiul Testament referitoare la un proces corect:

1. S-a pretins că cetatea Ghibea era vinovată doar pe baza mărturiei levitului. În mod normal, legea cerea să existe încă doi martori.³

2. Cetății Ghibea i s-a poruncit să îi predea pe cei vinovați, fără să se facă cercetări amănunțite, încălcându-se astfel legile referitoare la punerea în afara legii.⁴

3. În discuție nu era idolatria sau vrăjitoria, cele două și singurele păcate menționate pentru justificarea unei puneri în afara legii.⁵

Războiul sugerează astfel o răzbu-nare de tip retrograd, care, la fel ca un foc scăpat de sub control, arde seminția lui Beniamin, pustiește cetăți întregi, omorându-i pe toți – femei, bătrâni, copii –, și reduce seminția lui Beniamin la doar 600 de bărbați. Dacă descrierea ar fi o continuare a istoriei lui Iosif, cele mai serioase temeri ale lui Iacov ar fi realizate în cele din urmă.⁶

Astfel, afirmațiile denaturate ale unui singur om devin forța din spatele unui război care, în fapt, repetă și perpetuează crima inițială de peste 25.000 de ori.

Și războiul nu a fost câștigat imediat. De două ori, oștile semințiilor aliate au fost bătute și forțate să se retragă din fața unei singure seminții mici. De fiecare dată, ele s-au întors umilite în fața Domnului, au reflectat și au plâns, dar, în nici una dintre aceste ocazii, nu și-au pus în mod cinstit întrebarea dacă este corect ceea ce fac. Pentru a pune capăt războiului, Domnul le-a dat biruința la insistența lor și apoi L-au învinuit pe El de dis-

trugerea aproape totală a seminției lui Beniamin.⁷

În tăcerea care urmează, Israelul îngrozit începe să refacă seminția lui Beniamin. Fiind pusă în afara legii, ei nu au vrut să își dea fetele ca soții supraviețuitorilor, în locul celor ucise. Salvarea lui Beniamin implică distrugerea încă unei cetăți și capturarea fecioarelor din ea. Pentru că mai era nevoie de 200 de femei, celorlalți bărbați din Beniamin li se spune să răpească fetele pe care le vor dori din cetatea Silo, cu ocazia dansurilor anuale prenuptiale, așa încât fiecare să aibă o soție.

Astfel, crima inițială este repetată iarăși și iarăși în război, în nimicirea cetății Iabes din Galaad și în răpirea fetelor din Silo. Comiterea crimei este considerată remediul ei.

Este săvârșită o crimă teribilă împotriva unei femei – brutalizate, omorâte și în cele din urmă îngropate în mărturia falsă a unui bărbat –, iar ca rezultat, alte mii suferă o soartă asemănătoare cu a ei.

Cine au fost vinovații?

Femeia nu ar fi trebuit să plece de acasă, dar, ținând seamă de caracterul despotice al soțului ei, putem să o învinuim?

Poate că tatăl a dat dovadă de lășitate lăsându-și fiica să se întoarcă împreună cu el. Să-i fi fost frică și lui de soțul ei și astfel să fi cedat în cele din urmă?

Gazda a fost vinovată pentru că nu s-a îngrijit mai bine de oaspeții săi, dar nu avea motive să se teamă de mulțime?

Cetatea Ghibea a fost vinovată pentru că nu i-a dat pe membrii gloatei pe mâna semințiilor israelite ca să fie pedepsiți. Dar cine erau membrii gloatei? Știa cineva cu adevărat?

Fără îndoială, ticăloșii aceia au fost vinovați. Și, la fel ca mulți criminali, probabil au scăpat nepedepsiți

pentru nelegiuirea lor. Poate au fost chiar printre cei 600 de supraviețuitori!

Cele unsprezece seminții ale lui Israel sunt vinovate, nu? De ce nu au făcut cercetări, ca să vadă dacă declarația levitului este adevărată sau nu? Cum au putut să fie așa de pornite să distrugă, încât nu au mai apreciat pe fiecare om ca fiind un copil al lui Dumnezeu? Nu cumva, la fel ca oile, doar au urmat un om care deținea o funcție sfântă, presupunând că el are dreptate?

Ce putem spune despre levit? A fost vinovat?

Poate că femeia ar fi murit oricum (și probabil chiar murise), fără să fie tăiată de el în bucăți. Și apoi, viața unui om aflat într-o funcție sfântă era mai importantă decât a ei, nu?

Deci, poate că el nu era vinovat!

Levitul este cel care personifică cel mai mare păcat al tuturor ființelor omenesti din orice timp și din orice loc. Vinovăția sa o întrece pe a tuturor celorlalți din această istorie și este exacerbată de funcția lui sfântă.

În primul rând, el a folosit-o pe concubină pentru nevoile lui egoiste. Pentru el, ea era un obiect de care să se bucure în avantajul lui și spre paguba ei. Pentru că nu o privea ca pe o persoană, el nu i-a acordat respect, demnitate, libertate de alegere, dreptul de a protesta sau alte drepturi – ca să nu mai vorbim despre ceea ce trebuie să aibă toate ființele create de Dumnezeu: iubire și încredere.

Fiind îndărătnic și refuzând să asculte vreun sfat, levitul, datorită funcției sale, se considera mai presus de toți ceilalți și astfel a putut să respingă ofertele tatălui femeii și să nescotească rugămintele servului său. Cu

inimă de piatră, el o aruncă afară pe soția sa unor oameni lipsiți de umanitate, iar apoi, fără nici un semn de re-mușcare, doarme adânc toată noaptea și nu dă nici o atenție tipetelor ei de durere.⁸ Când o descoperă întinsă în drum, o tratează ca pe un obstacol, nu manifestă apreciere pentru sacrificiul ei enorm și impus în favoarea lui, nici oroare sau simpatie pentru starea ei.

Mai târziu, el exemplifică iarăși această atitudine, tăindu-și soția în bucăți, ca pe o bucată de carne.

În mărturia sa, el trădează adevărul despre egoismul lui total: Singurul lucru care îl îngrozea nu era ceea ce i se făcuse ei, ci intențiile gloatei cu privire la el. Pe scurt, caracterul lui rămâne complet lipsit de roada Duhului Sfânt și chiar de omenie.

Probabil că levitul își omorâse soția cu mult înainte de evenimentul acesta – distrugându-i personalitatea, identitatea. Poate că singura ocazie în care ea și-a exercitat într-adevăr libertatea de alegere dată de Dumnezeu a fost ziua în care l-a părăsit și a plecat acasă la tatăl ei, într-o încercare de a-și trăi viața în sensul cel mai deplin.

De obicei, ne distanțăm emoțional de această descriere și rareori o discutăm, dacă se întâmplă vreodată. De fapt, mulți dintre noi aproape nu știu că ea există.

O altă tragedie

Există o altă istorie pe care o cunoaștem mai bine și de care de asemenea ne distanțăm. Ea începe cu o femeie care merge pe un măgar⁹ și se termină cu o victimă rece, pironită pe cruce, tratată cu brutalitate și violență. Și, încă o dată, întrebarea: „Cine sunt vinovații?” rămâne fără răspuns.

După ce s-a lăsat întunericul, acei oameni care pretind că elimină răul se coalizează împotriva Creatorului lor, întrupat în corp omenesc, și îl maltratează fizic toată noaptea. Nimeni nu ia cuvântul să întrebe dacă învinuirile împotriva Lui sunt adevărate. Și El, asemenea soției levitului, tace în fața abuzului lor. Când se ivesc primele raze ale dimineții, El iese pe poarta cetății, purtându-și crucea spre un loc sterp numit Golgota. Măinile îi alunecă de pe brațele crucii

și El cade la pământ. La fel ca soția levitului, El zace acolo muribund. Măinile ei, atingând implorator pragul, strigă o întrebare; mâinile Lui, pironite pe cruce, cuprind această veșnică întrebare despre suferința umană. Iar porunca aspră a levitului se aseamănă cu strigătul gloatei: „Coboară-Te de pe cruce!”

Și amândoi răspund prin tăcere. Tăcerea este o declarație care nu se poate exprima în cuvinte: Noi toți suntem vinovați de omor. Noi toți ne purtăm rău cu alții, pentru scopuri personale egoiste. În eșecul nostru de a iubi așa cum iubește Domnul Isus, am putea ajunge până acolo încât să încuviințăm un război sfânt – ca să curățim răul din mijlocul nostru – în Numele lui Dumnezeu.

Prima istorisire ne arată ce s'întâmplă vom avea dacă vom continua să îi deprecem pe alții. Cea de-a doua istorisire ne oferă salvarea din sfârșitul tragic al celei dintâi. Pentru că în cea de-a doua descriere ne vorbește Dumnezeu iubitor al Vechiului Testament. El nu tace tot timpul. Și, spre deosebire de soția levitului, El ne oferă o viață nouă.

„Iartă-i, căci nu știu ce fac.”
Într-adevăr, levitul nu a știut. Gloata nu a știut. Cele douăsprezece seminții nu au știut. Cei care L-au pironit pe cruce pe Domnul Isus nu au știut.

Nu cumva nici noi nu știm că, ori de câte ori facem aceasta unuia dintre cei mai neînsemnați frați ai Săi și surori ale Sale, I-o facem Lui?

Un început nou

Crucea este locul în care istoria noastră poate să înceapă iarăși. La cruce întâlnim răul din viața noastră, care îl răstignește din nou: faptul că distrugem reputația altora, că îi condamnăm pe alții, pe care îi considerăm mai păcătoși decât noi, că nuanțăm declarațiile noastre ca să justificăm o conduită necreștină, că rostim comenzi tăioase și dezmembrăm idei sănătoase, că avem o atitudine lipsită de simpatie, o voință egoistă, arbitrară, că refuzăm să căutăm adevărul și să ne analizăm în mod cinstit prejudecățile, că ducem războaie sfinte nejustificate.

Când descoperim mântuirea, aflăm că El ne oferă iertare și o adevărată înțelegere a păcatului și a neprihănirii, o concepție corectă cu privire la caracterul Său. Doar cei care își dau seama de răul din viața lor pot să primească harul Său cu bucurie, să devină oameni noi și să înțeleagă adevărul în noi dimensiuni, de la piciorul crucii.

Acolo, istoria noastră poate să înceapă din nou. Dincolo de rasă, de tribalism și de războaie sfinte, caracterul Mielului poate să fie caracterul nostru, iar atunci când caracterul acesta este în inima noastră, semințiile pot să devină una. Pentru că în Hristos nu există nord sau sud, Efraim sau Benjamin. În Hristos, nu există est sau vest, Iabes din Galaad sau Mițpa, nici teologie centristă sau de alt fel. În Hristos nu există iudeu sau grec, Betel sau Silo, hutu sau tutsi. În Hristos nu există nici rob, nici om liber, nici leviți-stăpâni, nici soții-sclave, nici conducători despotici în biserică, nici membri oprimați. În Hristos nu există nici bărbat, nici femeie, nici o excludere din cauza sexului sau a rasei.

Fie ca Galateni 3,28 (rezultatele crucii), și nu Judecători 19-21, să devină în curând ultimul capitol din istoria noastră adventistă.

¹ Pentru dovezile de ordin academic care susțin acest articol, vă rog să vedeți lucrarea inițială, „Reading the Bad in Our Story: A Prerequisite to Redemption” (Să citim răul din viața noastră: O condiție preliminară pentru a fi mântuiți), prezentată la întâlnirea din 1997 a Societății Adventiste pentru Studii Religioase, la San Francisco.

² Jud. 21,25

³ Deut. 17,6

⁴ Deut. 13,14

⁵ Deut. 7,1-5; 13,1-18

⁶ Gen. 42,4,36

⁷ Jud. 21,15

⁸ Unul dintre foștii mei colegi de clasă în programul de doctorat mi-a spus că, într-un timp, locuia în apropiere de People's Park (Parcul poporului), în Berkeley, și auzea noaptea tipetele femeilor fără adăpost care erau violate.

⁹ Pentru această imagine sunt îndatorată lui Richard Choi, de la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea.

Jean Sheldon este profesor de religie la Colegiul Uniunii Pacific, la Angwin, California. Adventist Review, 24 august 2000

colțul copiilor

Promisiuni

René Evans

Dar ați promis!" s-a jeluț Alicia. „Da, dar plouă cu găleata”, a răspuns tatăl. „Nouă nu ne pasă”, a răspuns Lora.

„Fetelor, vă rog, gândiți-vă bine”, le-a implorat mama. „Știu că am planificat de mult timp drumul acesta și că ați așteptat din tot sufletul să mergem astăzi în parcul copiilor. Dar uitați-vă afară. Plouă torențial. Nici nu vom ajunge de la mașină până în parc și veți fi ude până la piele. Apoi o să răciți și nu o să vă simțiți deloc bine. Chiar dacă nu vă veți îmbolnăvi, dacă mergem astăzi, nu veți putea să vă jucați și să vă bucurați.”

„Putem să luăm umbrele”, s-a opus Lora. „Poate că nu va ploua toată ziua.”

„În primul rând, știrile despre starea vremii spun că va ploua aproape fără oprire în următoarele două zile”, a spus mama. „Și vă aduceți aminte cât de insistent mă rugați să vă duc cu mașina la școală când plouă, pentru că vă udați la picioare când așteptați la mașină, chiar dacă aveți umbrelă? Fetelor, nu stăm de vorbă cinci minute afară, în timp ce mai cade câte o picătură de ploaie. Este vorba despre o zi întreagă de stat afară în ploaie. Chiar dacă nu vi se va uda părul, la picioare vă veți uda de-a binelea numaidecât. Ascultați ce vă spun. Nu o să vă fie bine. Ziua voastră cea mare la parcul copiilor va fi compromisă anul acesta. Vă rog, aveți răbdare și așteptați până duminică viitoare și atunci vom putea să încercăm iarăși.”

„Sunt sigură că astăzi nu va fi rând la bilete pentru călărit poneii”, s-a opus Lora.

„Da; și există un motiv întemeiat pentru care nu va fi rând”, a spus tatăl zâmbind. „Și cum crezi că vei ține o umbrelă deasupra

capului în timp ce te vei plimba călare pe un ponei?”

„Dar ați promis că vom merge astăzi”, s-a jeluț Alicia iarăși. „De săptămâni întregi aștept cu nerăbdare să merg astăzi în parcul copiilor. Voi totdeauna spuneți că nu trebuie să promiți ceva ce nu intenționezi să ții.”

„Mama și eu ne ținem promisiunea că vom merge cu voi într-o zi în parcul copiilor”, a spus tatăl. „Numai nu astăzi. Și putem să găsim o activitate plăcută și astăzi, chiar dacă plouă așa de tare.”

„Cred că da”, a fost de acord Lora. „Putem să împrumutăm o casetă video și să facem floricele?”

„Nu văd de ce n-am putea”, a spus mama.

„Și promiteți că vom merge și în parcul copiilor?” a întrebat Alicia. „Data viitoare când va fi o duminică însorită?”

„Promitem”, au spus mama și tatăl în același timp.

„În regulă”, a răspuns Alicia. „Eu sunt prima la mașină!”

Timp pentru familie

☞ Și-au încălcat promisiunea părinții din această istorisire? De ce crezi că da sau că nu?

☞ Roagă-i pe adulții din familia ta să îți povestească o întâmplare când cineva și-a respectat sau și-a încălcat o promisiune față de ei. Cum s-au simțit?

☞ Citește o întâmplare din Biblie, în Matei 14,22-33, despre o ocazie în care Domnul Isus a făcut o promisiune cuiva. Care a fost promisiunea? Cum și-a respectat-o Domnul Isus? Care a fost rezultatul?

☞ Gândește-te la o altă istorisire biblică despre o făgăduință pe care Dumnezeu a făcut-o cuiva. Încercați, tu și ceilalți copii din familie sau prieteni de-ai tăi, să imitați evenimentul, ca într-o scenetă, de față cu persoanele adulte, dar fără să folosiți cuvinte. Întrebați-i pe adulți dacă pot să recunoască întâmplarea și personajele.

☞ Roagă-i pe membrii familiei tale să facă împreună cu tine un acrostih folosind cuvântul „promisiune” sau „făgăduință”. Folosiți fiecare literă din cuvânt în așa fel, încât ea să fi prima literă a unui alt cuvânt sau a unei expresii care denumește un lucru pe care ni-l promite Dumnezeu. De exemplu: de la „p”, „pâine” sau „putere”, de la „r”, „răbdare” etc.

☞ Când vă rugați, mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru că Își împlinește făgăduințele pe care ni le-a făcut.

Programarea seriilor în sezonul de vară 2001 la casele de odihnă Sovata și Vatra Dornei

Casa de Pensii pune la dispoziția celor interesați, la cele două case de odihnă situate în stațiunile montane Sovata și Vatra Dornei, locuri în 10 (zece) serii de câte 11 zile, după următorul program: 1-11 mai (seria I), 14-25 mai (seria II), 4-15 iunie (seria III), 18-29 iunie (seria IV), 2-13 iulie (seria V), 16-27 iulie (seria VI), 30 iulie-10 august (seria VII), 13-24 august (seria VIII), 27 august-7 septembrie (seria IX), 10-21 septembrie (seria X).

Programările se fac direct la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, din București, str. Plantelor nr. 12, sector 3, tel. 312.92.54/116, fax 312.92.55. Cererea scrisă, adresată directorului Casei de Pensii, fratele Gheorghe Panait, va cuprinde următoarele: numele, prenumele, adresa, numărul de telefon, comunitatea, stațiunea solicitată, perioada (seria) preferată, numărul de locuri dorite.

Biletele de rezervare se vor elibera în funcție de ordinea depunerii cererilor, de numărul de solicitări pentru aceeași serie și de posibilitățile de cazare ale casei de odihnă solicitate.

Costul estimativ pentru cazare și trei mese pe zi este 120.000 lei de persoană pentru adulți, 80.000 lei/zi pentru copii până la 18 ani și 100.000 lei/zi pentru pensionari. Pentru copii sub 6 ani, pentru care nu se solicită masă și loc separat de dormit, nu se plătește.

Cei care vor primi bilete de rezervare vor fi obligați să achite contravaloarea cazării, respectiv 50% din valoarea biletului, cu cel puțin 30 de zile înainte de data începerii sejurului la sediul Casei de Pensii, urmând ca restul de 50% din valoarea biletului, ce reprezintă masa, să fie achitat la sosirea în stațiune, la casa de odihnă.

Orice renunțare trebuie comunicată cu cel puțin 30 de zile înainte de data pentru care a fost făcută rezervarea. În caz contrar, cei în cauză vor suporta costul cazării pe acea perioadă.

Cele două case de odihnă pun la dispoziția doritorilor locuri în tot cursul anului, nu doar în sezonul de vară, atât pentru odihnă, excursii în grupuri organizate de 25-30 persoane, cât și pentru tratament.

În stațiunea Sovata-Băi, casa de odihnă se află amplasată pe str. Trandafirilor nr. 64 (în spatele poștei Sovata). Tratamentele sunt potrivite pentru afecțiuni reumatice, spondiloză, discopatie lombară, hernie de disc, poliartrită reumatoidă în fază de revenire, artroze, ginecologie etc.

În stațiunea Vatra Dornei, casa de odihnă se află amplasată pe str. Păcii nr. 2. Aici pot fi tratate afecțiuni neurologice, ale aparatelor cardio-vascular și locomotor, boli asociate.

Gheorghe Panait, directorul Casei de Pensii

Congresul cadrelor medicale adventiste „Dieta pentru mileniul trei” se va desfășura în perioada 6-9 septembrie 2001, la Institutul Teologic Adventist de la Cernica. Sunt invitați dr. Winston Craig, doctor în nutriție, de la Universitatea Andrews, S.U.A., și dr. Jochen Hawlitschek, directorul Departamentului Sănătate al Diviziunii Euro-Africa.

Cadrelor medicale care doresc să participe își vor anunța intenția în scris, pe adresa „Asociația Sănătate și Temperanță”, Str. Maica Domnului 2, Bl. T58, parter, București 2, telefonic la numărul 01-2113921 sau prin e-mail la adresa gily@fx.ro. Înscrierile se fac până în 31 iulie 2001.

Dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate al Uniunii de Conferințe

Festivalul Național de Creație 2001

Festivalul Național de Creație se va desfășura în acest an la Târgu-Mureș, între 26 și 27 octombrie. Pot să participe tineri și tinere cu vârste cuprinse între 14 și 35 de ani.

Pentru a putea participa la faza de concurs, vă rugăm să trimiteți, pe adresa Uniunii Române, fișa de înscriere de mai jos, completată cu atenție.

Au fost introduse câteva secțiuni noi, pe care le veți observa în fișa de înscriere. Spre deosebire de anii trecuți, înscrierea se va efectua fără preselectie, cu excepția secțiunii **muzică vocală** (formații de maximum 16 persoane sau soliști). Pentru această secțiune, preselectia va avea loc la conferința locală, în condițiile și la o dată ce vor fi anunțate ulterior de fiecare conferință.

Pentru alegerea motoului festivalului, așteptăm propuneri de la voi. Trimiteți aceste propuneri până la 15 mai. Un juriu va evalua toate sugestiile voastre, iar cel care a propus motoul ales va fi premiat în cadrul festivalului.

FIȘĂ DE ÎNSCRIERE

Nume _____ Prenume _____
Vârstă _____ Adresa _____

Nr. de telefon _____

Dorește să mă înscriu la următoarele secțiuni:

☐ Poezie	☐ construcții
☐ Proză scurtă	☐ Afize
☐ Muzică	☐ Aranjamente florale
☐ instrumentală	☐ Compoziție muzicală
☐ Pictură	☐ Videoclip
☐ Grafică	☐ Film de scurt metraj
☐ Fotografie și	☐ Prezentări multimedia
diapozitive	☐ Sculptură (lemn, piatră,
☐ Machete și	ceară, săpun etc.)

Data limită pentru înscriere este 15 septembrie.

Trimiteți această fișă pe adresa: Uniunea Română, Departamentul Tineret, București, str. Plantelor 12, sector 2, cod 70308. După 1 mai, folosiți următoarea adresă: Of. Poștal 34, C. P. 50, București.

Cristian Modan, directorul Departamentului Tineret al Uniunii de Conferințe

Un adventist a fost ales vicepreședintele parlamentului din Angola. Dr. Benjamin Fausto Paiva, avocat și mult timp membru al guvernului din Angola, a fost ales vicepreședinte al parlamentului național. Înainte de a studia dreptul, dr. Paiva, în vârstă de 50 de ani, fiul unui pastor, absolvise Seminarul Teologic Huambo și obținuse diplomă de pastor. Pe lângă responsabilitățile sale importante în guvernul angolez, dr. Paiva este un membru dedicat al bisericii adventiste centrale din Luanda. Datorită credinței sale și a credincioșiei sale față de Sabat, nici o întâlnire a guvernului nu are loc în ziua biblică de odihnă.

Buletinul ANN din 21 februarie 2001

Din numărul de față al *Curierului*, vă recomandăm în mod special articolele „Gândirea ebraică sau gândirea greacă?”, „Unitatea de esență a Sfintelor Scripturi” și „Unire în Cuvântul lui Dumnezeu”, toate cele trei articole aduc justificări tematiche în favoarea unității noastre în Cuvânt.

Articolele „Pastorul – învățător al neprihănirii” și „Sola Scriptura” arată cum trebuie aplicat și prezentat Cuvântul.

Să nu uităm, de asemenea, că Școala de Sabat este o „Școală pentru toți”, ca și inițierea pentru activități laice.

Articolul „Soția levitului” analizează un fragment tulburător din istoria Vechiului Testament și extrage din el idei practice, extrem de folositoare pentru împrejurări actuale.

În numărul următor, *Curierul* va încerca să arate felul în care adevărul se concretizează în fiecare zi în viața noastră, ca cetățeni și creștini.

Curierul Adventist

